THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 704 Lynch St., S. W., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. V, No. 3 NOVEMBER 1, 1928 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

HIERIN IS DE LIEFDE

Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijnen Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden.
—I Joh. 4:10.

Hierin is de liefde!

Er is een liefdeband, een liefdeleven, een liefdebetrekking en liefdewerking tusschen God en Zijn volk, tusschen den Heilige en ons hart.

Gods kind kent die liefde, want zij is in zijn hart uitgestort door den Heiligen Geest; hij ervaart die liefde, want met kinderlijk vertrouwen blikt hij op, zonder vrees, tot den Allerhoogste en roept: Abba, Vader! Hij zingt van die liefde, want hij gevoelt, als het wel met hem is, dat die liefde ook zijn hart in liefde doet ontbranden en dat het zijn innige begeerte is, om nabij God te zijn en Zijne liefelijkheden te aanschouwen.

Wat is die liefde?

Waarin heeft ze haren oorsprong? Waar is haar steeds opwellende en overvloeiende bron?

Wat is haar eigenlijk wezen, haar karakter, en wat is het diepe mysterie van hare werking in ons?

Hierin is de liefde!

Niet, dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons lief heeft gehad en Zijnen Zoon gezonden heeft tot eene verzoening voor onze zonden! Daarin alleen bestaat de liefde! Daarin beschrijft ge haar bron en ontstaan, daarin ligt uitgedrukt haar wezenlijk karakter, daarin hebt ge een teekening gegeven van het geestelijk mysterie van hare werking. Ze heeft haar bron in God, alleen in God, altijd in God, voortdurend in God. Haar karakter wordt bepaald alleen door God; zooals ze goddelijk van oorsprong is, zoo is ze ook louter goddelijk in haar wezen en karakter. Hare werking gaat van God uit, niet maar alleen, wat hare eerste ontvlamming betreft, maar ook wat hare blijvende uitstraling aangaat. Nimmer is hierin de liefde, dat wij God lief hebben, maar eeuwiglijk daarin, dat Hij ons liefheeft.

Zij is in oorsprong, wezen en werking eenzijdig!

O, hoe worstelt het zondige en hoovaardige hart altoos door, om deze zoo heerlijke waarheid te verkrachten, in haar tegendeel om te zetten en voor te stellen! En o, hoe dikwijls liggen we dan niet troosteloos, zonder blijde vrijmoedigheid des geloofs, in vreeze, omdat de liefde niet in ons volmaakt is, terneer, met de bange en mistroostige vraag op de lippen en in het hart, of wij dan wel waarlijk de macht hebben ontvangen om kinderen Gods te worden! Het hoovaardige Pelagianisme heerscht dan in ons bewustzijn, over ons leven, over ons geloof! De eigenlijke grondtoon van ons hart is dan, dat de liefde hierin is, dat wij God hebben liefgehad en dat Hij, door onze liefde gedrongen, ons nu ook wil liefhebben! Of, op zijn minst staat het dan voor ons bewustzijn zoo, dat de liefde hierin is, dat God en wij elkander wederzijds liefhebben. Er zijn dan twee bronnen. Er worden dan twee liefdevuren gestookt en de liefde bestaat hierin, dat de hitte van het liefdevuur in mijn hart de liefde in Gods hart doet ontbranden, of althans de liefdewarmte uit Gods hart tegenlaait en ontmoet. Er zijn dan twee lichtbronnen, die elkander tegenstralen en in het ontmoeten der stralen samensmelten tot het ééne heerlijke licht der liefde. Twee stroomen stellen we ons dan voor, ontspringend op twee bergen, in het samenvloeien waarvan eerst de ééne machtige stroom der liefde bruist....

En dan, ja, och dan wordt het donker en troosteloos in de benauwde ziel.

Want, zooals het dan ligt met den oorsprong der liefde, zoo moet het dan ook wel altijd blijven met de geestelijke werking dier liefde. Altijd weer moet er dan in mijn hart eerst liefde zijn tot den Allerhoogste, zal er ooit sprake kunnen zijn van een genieten der liefde Gods tot mij.

Dan wordt mijne liefde de maatstaf voor het bewuste liefdeleven met God!

En dan is de vaste troost weg. Want immers, ook in betrekking tot die liefde tot God moet dan de bekentenis van de lippen, dat er in ons nog slechts een

klein beginsel is. En och! dat kleine beginsel ontvlamt ook nog zoo weinig. Het ligt zoo dikwijls begraven onder de macht der zonde, onder de zorgen en lasten van het tijdelijke, aardsche, wereldsche! De zucht moet zoo dikwijls van aller lippen en uit aller harten dergenen, die eenigszins zichzelven hebben leeren kennen: Och! had ik God toch meer lief! We vinden onszelven zoo koud, zoo dor en dood, zoo lauw! En het moest toch zoo geheel anders zijn als we letten op de rijke belijdenis, dat we door genade verlost zijn van zonde en dood en van de machten des duivels! En als dan de liefde hierin is, dat wij God hebben liefgehad, of hierin, dat ze altijd tweezijdig is, dan kan het immers niet anders, of ons vertrouwen in de liefde Gods wordt dan door stormen der zonde en des twijfels op en neer gezweept als de baren der zee, en meestal zitten we maar mistroostig in de diepte. Zooals onze liefde tot Hem is, zoo is dan Zijne liefde tot ons...

En dan is er geen licht, geen vertrouwen, geen hoop....

Dan is er geestelijke verlamming! Geen spankracht des geloofs!

Maar zoo is het niet!

Neen, hierin is de liefde, niet dat wij God lief hebben gehad, maar dat Hij ons lief heeft gehad! Het licht gaat niet uit van de zon èn van ons oog, maar van de zon alleen; het oog vangt het slechts op en kaatst het terug tot heerlijkheid der zon. De aantrekking gaat niet uit van den magneet èn van het staal door hem getrokken, maar van den magneet alleen; het aangetrokken worden van het voorwerp is slechts een openbaring van de kracht van den magneet.

Zoo is het met de liefde.

Zij gaat uit van God. Alleen van Hem. Eeuwiglijk.

En dan, ja, als Gods liefde in onze harten wordt uitgestort, als het licht dier liefde in onze harten instraalt, wordt ook dat door Gods liefde verwarmde hart in vlam gezet en straalt het in liefde naar God uit. Doch dit is en blijft in ons een klein beginsel. En feit blijft, dat in dat kleine beginsel der liefde tot Hem nooit anders kan liggen dan eene openbaring van Zijne groote liefde tot ons. Het is nooit anders dan een vlam, die alleen branden kan door voortdurende toevoer van liefdewarmte uit het haardvuur der liefde in Gods eigen eeuwiglijk van liefde brandend hart.

En dan is het goed. Dan immers wordt Zijne liefde niet meer bepaald, niet meer afgemeten naar mijn klein beginsel, maar alleen naar 't eeuwig welbehagen. En dat ligt vast in Hem.

Niet, dat wij Hem hebben liefgehad.

Maar, dat Hij ons heeft liefgehad, en Zijnen Zoon voor ons heeft gegeven!

Daarin is de liefde!

Hoe kon het ook anders?

Hoe dwaas, hoe zondig, hoe in den grond hoovaardig en goddeloos, om het ooit anders te denken of voor te stellen!

Immers is God altijd de Bron. Wij zijn nooit anders dan de kruikjes, die uit die overvloeiende Bron aller goeden worden gevuld.

Zoo is het met alles. Zoo is het ook met de liefde.

Want God is liefde. Hij alleen. Buiten Hem, los van Hem, onafhankelijk van Zijne liefde is nergens liefde. Alle liefde is eeniglijk en alleen uit Hem. Want liefde is de band der volmaaktheid. En de volmaaktheid is alleen in Hem. Hij is de volmaakte, de volheerlijke en volzalige in al Zijne deugden. Duisternis is in Hem niet. In Hem is het licht, de waarheid, de absolute heiligheid, de vlekkelooze reinheid, recht en gerechtigheid. Dat is Zijn Wezen. Er is in God nergens eenige wanklank om de eeuwig-volmaakte harmonie der goddelijke goedheid te verstoren. Daarom leeft dan ook God als de Drieëenige een volmaakt liefdeleven. In de duisternis is geen liefde, geen kennen en minnen van elkander. Maar in het eeuwige lichtwezen Gods hebben Vader, Zoon en Heilige Geest elkander lief met nooit te peilen diepte van goddelijke liefde. Uit den Vader, door den Zoon en in den Heiligen Geest zijn de Drie Personen van het volzalige Wezen Gods eeuwiglijk aan elkander verbonden met den band der volmaaktheid gegrond in het ééne volmaakte Liefdewezen.

Maar Hij heeft ook lief in Zijn eeuwig raadsbesluit.

Want Hij heeft Zijn volk gekend van voor de grondlegging der wereld. In beide handpalmen heeft Hij het gegraveerd. En zooals Hij eeuwiglijk dat volk voor Zich heeft gehad, naar den raad Zijns willens, in Christus Jezus, den Geliefde, zoo heeft Hij dat volk liefgehad, met een eeuwige, onveranderlijke liefde. Hij wilde dat. Hij stelde dat volk vóór Zich in de stille eeuwigheid met souverein welbehagen. En dat volk kennende, vóór Zich stellende in liefde, heeft Hij ook gewild, om het in de werkelijkheid buiten Hem vóór Zich te stellen, schoon en heerlijk, zonder vlek en rimpel, onberispelijk in de liefde, in Zijne liefde. Daar, in dien Raad des Welbehagens, is de liefde niet zoo, dat wij Hem hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad. De stroom der liefde gaat ook daar niet van ons, maar van Hem uit. En ook daar is onze liefde niet anders dan een weerspiegeling der liefde, waarmede Hij ons lief heeft.

En Hij heeft ons liefgehad in den tijd, naar dien Raad Zijns willens.

Niet wij Hem.

Och neen, wij waren van nature kinderen des toorns. Verduisterd in het verstand, verkeerd van wil, gevangen in de macht der zonde en onder het geweld des duivels, waren wij vervreemd van het leven Gods en zonder God in de wereld. Wij waren vijanden Gods en bedachten niet anders dan vijandschap tegen Hem. Wij zagen Hem wel in Zijne openbaring, maar wij wilden Hem niet. Wij leefden wel in Zijne wereld, uit Zijne hand, en aten van Zijn brood en dronken van Zijn water en kleedden ons met Zijne kleederen en leefden in Zijn huis, maar we keerden Hem den rug toe en staken de gebalde vuist hoovaardiglijk en hate-

lijk in Zijn aangezicht. Nimmer zou er ook maar het allerkleinste vonkje van liefde weer uit onszelven tot den levenden God ontbranden in onze harten. Nimmer zouden we ooit het aangezicht weer naar Hem hebben gekeerd. Wij lagen in de schuld, die zich bergenhoog verhief tusschen God en ons. Wij lagen gevangen in de macht des verderfs. die ons als met banden der hel hield omkneld. Dood waren wij door de zonden en misdaden. Neen, hierin is de liefde zeker niet, dat wij Hem hebben liefgehad. Maar Hij had ons lief. En Hij kon in die liefde niet rusten, eer Hij Zich, door den berg der zonde en der schuld heen, een weg gebaand had naar ons hart. Daarom gaf Hij Zijn Zoon. Hij heeft ons niet liefgehad om het kruis, maar Hij heeft het bange kruis van Zijn Zoon doen oprichten, omdat Hij ons liefhad. Niet de liefde uit het kruis, schoon enkel dóór en over het kruis ons bereikende, maar het kruis uit de liefde Gods. Want Hij heeft Zijn Zoon gegeven tot eene verzoening voor onze zonden. Dwars door het bloed en den donkeren dood Zijns Zoons heen baant Hij een weg voor Zijne liefde tot ons, graaft Hij een bedding voor den stroom Zijner liefde, tot in ons hart!

Hierin is de liefde!

Niet, dat wij Hem liefhadden.

Maar dat Hij ons heeft liefgehad. God eerst.

God eerst, ook nadat Hij Zijn Zoon gegeven heeft tot eene verzoening voor onze zonden. Want het is immers wel zoo, dat in dat bloed Zijns Zoons de weg geopend is, de bedding gegraven is, de gemeenschap mogelijk geworden is tusschen God en ons hart in de liefde; maar toch niet zoo, dat in die gegravene bedding nu onze liefde Gode toestroomt. Neen, ook al zou ons die liefde in de schoonste en heerlijkste kleuren voor oogen worden gesteld, met al den beeldenden gloed der menschelijke taal, die liefde, zooals zij werd geopenbaard in de gave Zijns Zoons, ook dan nog zou ons koude en stikdonkere hart zich in haat afkeeren en zich voor den stroom dier liefde niet willen ontsluiten. Maar in het bloed des Zoons werd de bedding geopend voor den stroom der liefde Gods tot ons. Hij toch opent ons hart door onweerstandelijke genade. Hij stort den stroom Zijner liefde uit in onze harten door den Geest van onzen Heere Jezus Christus. Hij eerst....

En dan, ja, dan ook wij. Maar altijd uit Hem.

Uit Zijne liefde onze liefde. En onze liefde een weerspiegeling Zijner liefde.

De trilling der liefde gaat uit van Hem en trilt na in onze harten. Hier in beginsel. Straks in eeuwige volmaaktheid.

Hierin is de liefde!

Niet wij Hem.

Hij ons!

Geliefden, laat ons elkander liefhebben!

Zoo was de vermaning, waarmede Johannes begon. Zoo klinkt ook de vermaning, waarmee hij eindigt.

Daartoe moest wel eerst gewezen worden op de Bron der liefde, op het overvloeien van die Bron, op onze gemeenschap met die Bron.

Want immers, hoe ijdel zou zulk eene opwekking zijn, om elkander lief te hebben, waar geen gemeenschap met die liefde-Bron is. Hoe ijdel in de wereld! Hoe ijdel voor den natuurlijken mensch, gevangen in de macht der doodelijke vijandschap. Liefde toch is geen vrucht van vermaning en overreding. Het hart, dat vervuld is met vijandschap, laat zich door menschelijke taal, door menschelijk gebed niet tot liefde bewegen. Waar geen liefde is, daar kan van geen liefhebben sprake zijn. Alle vermaning tot liefde verbittert het booze hart slechts des te meer en verhardt het in de vijandschap. Hoe ijdel dan de vermaning om elkander lief te hebben....

Maar nu!

God is liefde! Hij is ook de Bron van liefde.

Die Bron van liefde werd geopend in het bloed des Zoons, voor ons. En onze harten werden door die kracht der liefde geopend voor de Bron!

Wij zijn uit God! Wij hebben gemeenschap met de Bron!

Daarom is ook liefhebben van elkander mogelijk voor hen, die uit die Bron drinken.

Maar ook: wij zijn verschuldigd elkander lief te hebben. Want hierin is de liefde, dat de groote en eeuwige God, die aan ons geen verplichting kan hebben, ons, die alles hadden verbeurd, eerst heeft liefgehad!

En Hij gaf Zijn Zoon in en voor die liefde!

Daarin ligt ons verschuldigd zijn om lief te hebben.

Opdat ook in die onderlinge liefde Zijne liefde mag worden verheerlijkt.

Broeders, laat ons elkander liefhebben!

Want, wie liefheeft is uit God!

H. H.

GODS SCHILDERIJ

Ik trof onlangs een sierlijk schilderij
Van diepe beelding, die m' is bijgebleven:
Een Moeder, groot — gelukkig — blij,
Met 't kleine zoontje, goudbelofte, leven!

Zoo ongemerkt wat naderend dichtbij
Heb 'k hem toen hoog op mijne knie geheven.
Hij lachte als 't licht, zoo lieflijk, vriendlijk, vrij —
Toen streelde ook haar mijn zielsoog even.

Zoo'n schoonheid toch—gij moeders met uw schatten—
Zoo wil 'k u gaarne zien, u gadeslaan
En danken 's Heeren macht'ge wonderdaan.

Maar 'k vrage weer: Hoe is 't toch ooit te vatten,
Dat velen uwer eig'ne wegen gaan
En onzen God niet volgen op Zijn paan —

En 'k bidde: "Heer — o leer z' Uw wil verstaan!"

B. W.

DE SCHEPPINGSWEEK

Het mag een droevig verschijnsel geheeten worden, dat mannen, die van zichzelven getuigen, dat ze met eerbied voor de Heilige Schrift zijn vervuld en dat ze haar aanvaarden als het onfeilbare Woord van God, zich hoe langer zoo meer laten verleiden, om bij de verklaring van Gen. 1 alle gezonde en eenvoudige uitlegging der Openbaring op zij te schuiven, om plaats te kunnen maken voor de zoogenaamde niet te miskennen feiten, die door de moderne wetenschap aan het licht zijn gebracht. De "wetenschap" maakt op hen een zeer diepen indruk. En men wil dan toch ook wetenschappelijk zijn. En de feiten dier wetenschap, ook al zijn we het met hare filosifie niet eens, zijn toch door niemand te ontkennen. De feiten, die in den laatsten tijd, vooral door onderzoeking der aardkorst, aan het licht zijn gebracht, kwamen met zulk een overweldigend getuigenis der historie, zooals het scheen, dat heel de voorstelling, alsof deze aarde nog slechts enkele duizenden jaren bestaan had en het product was van eene zesdaagsche scheppingsactie Gods, wel onhoudbaar scheen. En onder dien overweldigen indruk werd men bevreesd en keerde zich nog eens naar dat eerste hoofdstuk van Genesis, thans niet meer met de vraag, wat dat eerste stuk van het heilig Schriftwoord wel mocht getuigen van het begin aller dingen, maar minstens met de begeerte in het hart, dat het althans mogelijk mocht blijken, om den tekst van het heilig blad zoo te verklaren, dat hij eenigszins in overeenstemming mocht worden geacht met de resultaten der zoogenaamde wetenschap. En zoo kwam men er dan toe, om de mogelijkheid voor te stellen, dat de scheppingsdagen van Genesis 1 ook wel lange perioden hebben kunnen zijn, en waagde men de poging, om den tekst in overeenstemming te brengen met zulk eene voorstelling. Zoo komt het dan, dat vele mannen, die leiders onder Gods volk heeten, ook in de Gereformeerde kerken van Nederland, het periodenstelsel zijn toegedaan en openlijk de gedachte voorstaan, dat de aarde, zooals wij haar thans kennen, niet het product is van enkele dagen, maar van duizenden en misschien wel millioenen jaren van scheppingsarbeid.

Men lette er wel op, dat juist op de wijze, die wij hierboven beschreven het zoogenaamde periodenstelsel in zwang kwam. Het was in geen enkel opzicht het gevolg van ernstige studie der Heilige Schrift. Men kwam er in geen enkel opzicht toe, doordat men zijn oor in ootmoedig geloof te luisteren legde aan het getuigenis van Gods Woord. Neen, de zoogenaamde feiten der wetenschap hadden indruk gemaakt, hadden het hart met vrees vervuld, hadden verlammend gewerkt op het Christelijk geloof, zoodat men ook zelfs geen poging waagde, om op andere wijze, uitgaande van het vaste getuigenis van Gods Woord, die feiten te verklaren. Men ging met het hoofd vol van de wetenschap der laatste jaren naar de Schrift. En toen moest die Schrift het ontgelden. De tekst moest niet eenvoudig verklaard, maar verdrongen en verdraaid worden op allerlei wijze, om maar de wetenschap in het gevlei te komen. Langs dien weg kwam men tot de voorstelling van het periodenstelsel. Deze methode pleit niet voor de waarheid van het stelsel. En wij aarzelen dan ook niet om openlijk uit te spreken, dat wij met die methode niet mede willen werken, en met het periodenstelsel niet accoord kunnen gaan. De methode is niet die des geloofs, maar van de wijsheid, die van beneden is. En het resultaat dier methode is wel geweest, dat men half en half den schijn kon behouden van een wetenschappelijk mensch te zijn, maar dat men om dien schijn dan ook feitelijk het getuigenis der Heilige Schrift op zij had geschoven. Zoo wil het geloof zeker niet. Het wil uitgaan van de Schrift. Het wil het getuigenis der Heilige Schrift laten spreken. Het wil zich eerlijk voor Gods Woord plaatsen met de onbevangen vraag in het hart: wat zegt Gij? Reeds mag de Dogmatiek niet over de uitlegging der Schrift heerschen. Maar de wetenschap mag nog veel minder de resultaten der Exegese bepalen. En dit laatste is juist het geval geweest met diegenen, die de dagen van Genesis 1 trachten voor te stellen als perioden van duizenden en millioenen van jaren. Ook al zou het waar zijn, dat bij een onbevangen uitlegging van de eerste verzen der Heilige Schrift de zoogenaamde wetenschap geen bevrediging zou kunnen ontvangen, en ook wij niet alle problemen zouden kunnen oplossen, toch zouden wij als geloovige Schriftbelijders en verklaarders moeten blijven eischen, dat men uitga van de duidelijke uitspraken der Heilige Schrift en in het licht van die uitspraken, voorzoover dit mogelijk is, een geloovige beschouwing ontwikkele van den oorsprong der wereld.

Dit laatste nu doet het periodenstelsel zeker niet. De poging, om Gen. 1 te laten zeggen, dat de wereld in een zesvoudige periode van duizenden of millioenen jaren geformeerd is, mag uit exegetisch oogpunt zeker wel een totale mislukking genoemd worden. In de eerste plaats toch heeft men zich genoodzaakt gezien om onderscheid te maken tusschen de eerste drie en de tweede drie der scheppingsdagen. Op den vierden dag toch werden zon, maan en sterren geschapen en werd de afwisseling van dag en nacht toch zeker bepaald door de wenteling der aarde om hare as. Het is dus zeer moeilijk, om ook maar met dragelijke aannemelijkheid de zaak zoo voor te stellen, dat ook met deze laatste drie dagen lange perioden bedoeld zijn. Wel oppert Dr. Kuyper Sr. de mogelijkheid, dat de aarde toen veel langzamer kan hebben gedraaid dan thans, en dat op die wijze ook de dagen vier tot en met zes nog wel van langen duur hebben kunnen zijn, maar hij voegt daaraan toch aanstonds toe, dat wij daar niets van weten. (*Dogmatiek, Locus de Creatione,* p. 85). En zoo is het metterdaad: wij weten daar niets van, behalve, dit worde wel verstaan, dat de Schrift ons geen enkele aanduiding geeft, dat de verhouding der dingen na den zesden dag veranderd is en een onbevooroordeeld lezer der Schrift zeker zal moeten toestemmen, dat Gods Woord daar in elk geval gewone dagen bedoelt. Zoo beschouwd weten wij daar dus

wel iets van. Maar indien moet worden toegestemd, dat de laatste drie dagen gewone dagen zijn, dan moet men toch een zeer gewichtigen grondregel der uitlegging met voeten treden, wil men de poging wagen, om van de eerste drie dagen lange perioden te maken. Die regel is, dat dezelfde woorden in hetzelfde verband dezelfde beteekenis hebben, tenzij dan dat er in den tekst een aanduiding is van het tegenovergestelde. Nu wordt in heel het scheppingsverhaal hetzelfde woord gebruikt ter aanduiding van een scheppingsdag. "Het was avond geweest en het was morgen geweest, de eerste dag; het was avond geweest en het was morgen geweest, de tweede dag," de derde dag, de vierde, vijfde en zesde dag. Dat met het aanbreken van den vierden dag sprake is van een anderen dag dan b.v. de eerste, wordt nergens op de een of andere wijze te kennen gegeven. Daarom laat men dan ook de Heilige Schrift iets zeggen, dat ze volstrekt niet zegt, als men toch volhoudt, dat de eerste drie dagen ook evengoed kunnen worden verklaard als lange perioden.

Maar er is meer. Hoe lang of kort men toch die dagen vóór den vierden dag zich ook zou mogen voorstellen, zeker is het wel, dat het geen perioden zijn geweest, maar dagen. Een periode van duizenden jaren is zeker geen dag. Zij bestaat uit vele dagen, jaargetijden, jaren en tijdperken. Zoo wil het dan ook de wetenschap. Men wil de dingen, die men ziet verklaren, door te veronderstellen lange perioden, niet ieder van een langen dag, maar van vele jaren, met afwisseling van dag en nacht, van koude en hitte, van winter en zomer. Doch zulk eene voorstelling is zeker nimmer in overeenstemming te brengen met de taal der Heilige Schrift. Immers spreekt Gods Woord op onmiskenbare en ondubbelzinnige wijze van dagen, die beperkt waren door avond en morgen. Telkens wordt er gezegd: het was avond geweest en het was morgen geweest. Nu mag men de tijd, waarin één morgen en één avond voorkomt nog zoo lang of kort zich denken, maar hij blijft altijd een dag en wordt nooit een periode van duizenden jaren met allerlei afwisseling van jaargetijden. Doch als we dit alles in verband brengen met elkander, we houden voor de aandacht, dat de scheppingsdagen zeker dagen geweest zijn, beperkt door één morgen en één avond en we brengen daarmede in verband, dat de laatste drie dagen zekerlijk dagen geweest zijn, zooals wij ze kennen, dan kan er geen twijfel over bestaan of de Heilige Schrift leert voor ieder, die naar hare sprake luisteren wil, dat de zes dagen ieder vier en twintig uren hebben geduurd. Het argument, dat de zevende dag, de dag van Gods rusten, toch zeker een langere dag moet worden geacht, omdat de Heere nog altijd rust van Zijne scheppingswerken, houdt daarbij geen stand, om de eenvoudige reden, dat de Heere ook op dien zevenden dag in een zeer bijzonderen zin des woords gerust heeft, hem heeft geheiligd, opdat de mensch in Zijne ruste zoude ingaan, en dat in dezen zin genomen ook de zevende dag een dag is geweest van vier en twintig uur. Dit getuigenis der Heilige Schrift wordt voorts nog bevestigd door het feit, dat ook onze week van arbeid, die gegrond is in de scheppingsweek, een week is van zesmaal vier en twintig uren, zoodat ook in het vierde gebod de dagen van Gods scheppend werken in éénen adem genoemd kunnen worden met de dagen van onze arbeidsweek. Alles wat we in de Heilige Schrift lezen aangaande de scheppingsdagen laat den indruk, dat het gewone dagen zijn geweest.

Bovendien komt men door de theorie van het periodenstelsel toch weer op de lijn van het evolutionisme. Het spreken Gods, waarvan Genesis 1 gewaagt, wordt dan wel een zeer wonderlijk spreken. Het wordt een spreken, dat uitgerekt wordt over een periode van vele duizenden jaren. En dit komt ten slotte hierop neer, dat de dingen zich toch eigenlijk langzamerhand hebben ontwikkeld, ook al zou men niet noodgedwongen zijn, om ook toe te stemmen, dat de soorten zich ook uit elkander ontwikkeld hebben. De Schrift geeft echter zulk een voorstelling van het spreken van Hem, Die spreekt en het is er, Die gebiedt en het staat er, nimmer. Hij heeft aan duizenden en millioenen jaren zeker geen behoefte om de wereld te formeeren. En eindelijk bekomt men op deze wijze een allerwonderlijkste voorstelling van de verhouding van den tijdsduur der wording tot dien van het bestaan der dingen. Het lijdt toch geen twijfel, dat naar de berekening, die gegrond is op de Heilige Schrift, de wereld nog niet langer heeft bestaan dan zes of zeven duizend jaren. Ook mag wel worden aangenomen, dat het einde aller dingen geen duizenden of millioenen jaren meer in de toekomst ligt. Uitgaande van de gedachte, dat de Vleeschwording des Woords in het centrum van de geschiedenis van Gods Koninkrijk op aarde ligt, en gelet op de snelle ontwikkeling der dingen in den tegenwoordigen tijd, krijgen we, in het licht der Heilige Schrift den indruk, dat de komst des Heilands geen millioenen jaren in het verschiet mag worden gedacht. Doch welk een wonderlijke voorstelling krijgen we dan als we de scheppingsdagen als zoovele lange perioden willen voorstellen! De Heere zou dan millioenen van jaren bezig zijn geweest in het formeeren der dingen, om ze dan enkele jaren te laten bestaan! Zoo doet het geen mensch. Zoo doet het ook niet de Heere onze God. De geheele voorstelling van het periodenstelsel behoort dan ook thuis op het terrein van het modern evolutionisme, waar men ook geen plaats heeft voor de wederkomst van onzen Heiland op de wolken des hemels en een vergaan der tijdelijke dingen door vuur.

Om onszelven eenigszins een voorstelling te vormen van de verschillende scheppingsdaden Gods in deze zes dagen, moeten we ons allereerst rekenschap geven van het oogpunt, waaruit de Heilige Schrift ons de schepping Gods voorstelt. Het is namelijk het oogpunt van deze aarde. Deze is voor Gods Woord het centrum van de wereld, waarom alles geschapen wordt en alles zich beweegt. Dat dit, zooals de wetenschap heeft ontdekt, in den physischen en lokalen zin des woords niet het geval is, maar dat onze aarde een der kleinste lichamen is, die in het machtige wereldruim zweven en wentelen, terwijl bovendien nog niet de aarde, maar de zon

het centrum is van ons zonnestelsel, doet aan de waarheid en werkelijkheid van het Schriftuurlijke oogpunt niets af of toe. De Schrift rekent anders dan de wetenschap. Het gewicht en de beteekenis van deze aarde wordt niet bepaald door hare grootte, noch ook door hare verhouding tot andere lichamen, maar door haar geestelijke beteekenis. Zij is bestemd om het terrein te worden, niet alleen waarop de mensch, het pronkstuk der schepping Gods zal wonen, maar ook voor de ontwikkeling van Gods Verbond door de machtige worsteling van zonde en genade heen. Op deze aarde wordt straks in de menschelijke natuur de Zoon van God geboren. En Hij is het Hoofd der schepping Gods, in Wien straks alle dingen in hemel en op aarde vereenigd zullen worden. Daarom is naar Gods Raad en bedoeling deze aarde wel zeer wezenlijk het centrum van de wereld. En er ligt dan ook niets vreemds in, als het scheppingsverhaal ons plaatst op deze aarde, en dat wel dicht in de nabijheid van de plek, waar eens het eerste paradijs gloorde, het middenpunt van de eerste en nog ongevallen wereld. Daar staande wordt ons getoond hoe de Almachtige het heelal formeerde. Daarom wordt ons deze aarde dan ook aanstonds voorgesteld als afgescheiden van het overige der nog ongevormde wereldstof. Als we Genesis 1:1 verstaan als althans ook doelende op de schepping van de ruwe materie der wereld, dan is er, zooals blijkt uit het tweede vers, ook aanstonds een zekere scheiding gemaakt tusschen de aarde en de hemelen, tusschen het boven en beneden. En dan gaat de Schrift van daaruit voort ons te teekenen de formeering der verschillende schepselen. Die aarde was eerst woest en ledig en de Geest Gods zweefde of broedde over de wateren. En door die werking des Heiligen Geestes en het spreken of roepen Gods wordt nu aan elk afzonderlijk schepsel bestaan en vorm en plaats gegeven naar het bestel des Heeren in het schoone geheel van Gods machtig scheppingswerk. Deze schepselen worden geroepen door het machtwoord Gods in een bepaalde orde. Er is een geregelde opklimming van schepselen, totdat in den mensch, die naar het beeld Gods geformeerd is, het heelal, uit het oogpunt dezer aarde, zijn hoogtepunt bereikt en ligt aan het hart Gods.

God schiep allereerst het licht. Want duisternis was over den afgrond. Er was geen licht, maar absolute duisternis, niet de duisternis, zooals wij die thans kennen in den rijken en heerlijken nacht, maar een oer-duisternis. De duisternis van den nacht is een schepsel, want God formeert het licht en schept de duisternis. Doch deze is dan ook slechts een schaduw, niet te vergelijken met de oer-duisternis van den oorspronkelijken chaos. Het was de duisternis van het oorspronkelijk niet. De chaos der aarde en van het universum was nog levenloos, zonder beweging, zonder gemeenschap, omdat hij zonder licht was. Maar licht is leven. Physisch licht is het leven der stof, het is beweging, golving en trilling. De vraag wordt niet zelden gedaan, hoe we ons dat eerste licht en de werking er van moeten voorstellen. Had het, evenals ons zonnelicht een centrum, en bewoog zich ook toen de aarde, zoodat op soortgelijke wijze als thans de wisseling van dag en nacht veroorzaakt werd? Of stond alles nog stil en werd op een voor ons onverstaanbare wijze dat eerste licht elken morgen in werking geroepen door den Heere God, om aan het einde van den dag weer te worden ingetrokken? De Schrift geeft ons geen bepaald antwoord. Toch geven we aan de eerste voorstelling om verschillende redenen de voorkeur. In de eerste plaats, indien dat licht aan den avond van elken dag als het ware teruggeroepen was geworden, zoo zou het eigenlijk geen wisseling van dag en nacht geweest zijn in die eerste drie dagen en nachten, maar een telkens terugzinken van het heelal in de oorspronkelijke duisternis, iets, dat niet aan te nemen is. In de tweede plaats, het licht is een schepsel Gods, dat zeker niet telkens weer vernietigd werd, maar bestaan kreeg door het Woord Gods buiten Hem, en dat bestaan behield, in dat bestaan gedragen werd door den Schepper, van den eersten dag af. In de derde plaats, op den vierden dag werden wel de hemellichamen geschapen als dragers en centra van het licht, dat op den eersten dag geschapen werd. Het licht werd in hen als het ware samengetrokken. Maar op den vierden dag werd toch geen ander licht geschapen. Het licht van den eersten dag bleef, is hetzelfde licht, dat wij ook kennen, ging op dien eersten dag ongetwijfeld ook van een zeker centrum uit, en door die eerste en blijvende lichtgolving werd ook op de reeds wentelende aarde de afwisseling geschapen van dag en nacht, de laatste waarvan eigenlijk niet anders is dan eene schaduw van omkeering.

Daarmede is ongetwijfeld ook gezegd, dat op dien eersten dag reeds de warmte geschapen werd. Licht en warmte zijn op het allernauwst aan elkander verbonden. De chaos was duisternis, maar met die duisternis heerschte in den chaos ook de absolute koude. Maar met het licht kwam ook de hitte, de warmte, die een der voorwaarden is voor alle leven. Licht en hitte of warmte zijn de onontbeerlijke voorwaarden voor het leven. Ze zijn het leven der stof, zich openbarende in electrische en magnetische krachten. Ze zijn ook de voorwaarden voor het leven van plant en dier, en bovenal van den mensch. Want het licht is ook de grond der gemeenschap in heel de schepping Gods. In de eerste plaats toch staat door het licht de schepping in gemeenschap met God. God zag het licht en Hij oordeelde, dat het zeer goed was. Het ging uit, maar keerde weer en bracht, wederkeerend, het beeld der dingen met zich naar het oog des Scheppers. Want dat is wel het geheel eenige van het licht, dat het uitstraalt op de dingen, terugkaatst van de dingen, om het beeld der dingen met zich mede te dragen naar het waarnemend oog. Maar niet alleen is het licht de grond en voorwaarde voor de gemeenschap der schepping met God, maar ook is het de gemeenschap, de band der gemeenschap voor de schepselen onderling. Het beweegt zich met duizelingwekkende snelheid van honderd zes en tachtig duizend mijlen per seconde, keert terug van

het voorwerp, dat het bereikt, en werpt het beeld van het voorwerp op het oog van dier en mensch. In het licht zien wij het licht. In het licht zijn hemel en aarde, menschen dier en plant één in gemeenschap met elkander. In het licht is het leven der schepping Gods.

Daarom is dan ook dit physisch licht tegelijk voorwaarde en beeld van een hooger licht, op welks bezit de mensch is aangelegd. Want immers het eeuwige Woord, dat het licht der wereld en in de wereld is, de uitstraling en openbaring der gedachten Gods in Zijne schepselen, was ook het leven der menschen. Zijn licht straalde in het kenvermogen van den mensch. En door dat licht, waarvan de zondige mensch nog slechts een klein overblijfsel heeft, kon hij niet alleen de dingen opvangen, door middel van het stoffelijk licht, op zijn oog en de schepping Gods waarnemen. Dat kan in zekeren zin ook het dier. Maar bij dat hooger licht kon hij ook de dingen kennen en de gedachten Gods nadenken en lezen in de schepping. Maar tevens is dat licht der schepping ook beeld van het licht der liefde, dat door den Heiligen Geest in onze harten uitgestort wordt, zoodat wij God in liefde kunnen kennen, Zijn leven in ons dragen, in kennisse Gods gemeenschap met Hem hebben, Zijne liefelijkheden kunnen aanschouwen en straks kennen zooals we ook gekend zijn.

H. H.

KENNISGEVING AAN DE BROEDERS TE HUDSONVILLE EN OMSTREKEN

Donderdagavond, 8 Nov, hoopt de financieele committee van THE STANDARD BEARER eene vergadering te houden, met de broeders aldaar, in de Hudsonville Protesting Church.

Doel der vergadering is om een blik te slaan in het beloop van den Vaandel-Drager; de onderscheidene plaatsen die hij bezoekt, het aantal lezers, enz.

Als hoofdspreker zal optreden Mr. J. Doezema, manager van de Reformed Free Publishing Association.

Namens den Penningmeester,
F. P.

Neen, Heer! ik wil van U niet scheiden,
'k Blijf d' Uw' altijd! blijf Gij de mijn'!
Uw liefde moet alom mij leiden,
Uw leven moet mijn leven zijn;
Uw licht moet schijnen in mijn huis:
Bij kruis naar kracht, en kracht naar kruis.

Dan blijft mijn ziel voor U gewonnen,
Dan wint mijn ziel door U in kracht!
Het werk, in needrigheid begonnen,
Wordt dan in heerlijkheid volbracht!
Wat in de winds'len sliep, ontbot,
En komt in 't licht, en rijpt voor God.

N. B.

THE POOL OF BETHESDA

Could we ascertain what the feast was to which Jesus went up, and at which he healed the man beside the pool of Bethesda, it would go far to settle the question as to the length of our Lord's ministry; but after all the labor that has been bestowed on the investigation, it remains still uncertain whether it was the Passover, or one of the other annual feasts. If it was the Passover — as, upon the whole, we incline to think it was, as John mentions three other Passovers, one occurring before, and two after this one — Christ's ministry would come to be regarded as covering a space of about three years and a half; if it were one or the other lesser festivals, a year or more, according to the festival which is fixed upon, must be deducted from that period. This much at least appears certain, that it was our Lord's second appearance in Jerusalem after His baptism, and that it occurred at or near the close of a year, the most of which had been spent in Judea. On the occasion of the second visit, Jesus went one Sabbath-day to walk through the colonnades that were build round a large swimming bath, called the pool of Bethesda. Tradition has for many years pointed to a large excavation 360 feet long, 130 feet broad, and 75 feet deep, lying outside the north wall of the Harem enclosure, and near to St. Stephan's gate, as having been the pool. The peculiar character of its masonry established the fact that it must have been intended originally as a reservoir for water. At one of its corners there are two arched openings or vaults, extending backward to an unknown distance forming part, it may have been, of the porches of which the Evangelist speaks. These porches, on the day on which Jesus visited them, were crowded. They formed one of the cities resorts; and besides numbers of others that frequented them for the ordinary use of the waters, there lay around a great multitude of the blind, the halt, the withered, waiting for the moving of the water. If we accept the account given in the forth verse of the fifth chapter, the moving of the water, and the healing virtue temporarily bestowed upon it during the period of its commotion, were due to angelic agency.

Wandering through the crowded porches, and looking at the strange array of the diseased waiting there for the auspicious moment, the eye of Jesus rests on one who wears a dejected and dispairing look as if he had given up all hope. Thirty-eight years before the powers of life and motion had been so enfeebled that it was with the greatest difficulty, and at the slowest space, he could creep along the ground. His friends had got tired, perhaps, of helping him otherwise, and as their last recourse, had carried him to the porches of the pool, and left him there to do the best for himself he could. And he had done that best often and often, yet had failed. Every time the troubling of the water came, he had made the effort, but every time he had seen some one of more vigor and alertness, or bet-

ter helped, get in before him and snatch the benefit out of his hands. Jesus knew all this; knew how long it had been since the paralytic stroke first fell on him; how long it was since he had been brought to try the efficacy of these waters; how the expectation of cure, at first full and bright, had been gradually fading from his heart. To rekindle the dying hope, to fix the man's attention on Himself, Jesus bends over the bed on which he lies, looks down at him and says, Wilt thou be made whole? Were the words spoken in mockery? That could not be; a glance at the speaker was sufficient to prove it. But the question surely would not have been asked had the speaker known how helpless was he to whom it was addressed. He said, "I have no man, when the water is troubled, to put me into the pool, but while I am coming another steppeth down before me." As he gives this explanation, he looks up more earnestly into the stranger's face — a face he had never seen before — and gathers a new life and hope from the expression of sympathy, the look of power that countenance conveys.

"Jesus saith unto him, Rise, take up thy bed, and walk." The command was instantly obeyed. The cure was instantly complete. The short time, however, that it had taken for him to stoop and lift the mattress on which he lay, had been sufficient for Jesus to pass on, and be lost among the crowd. The stopping, the question, the command, the cure, all had been so sudden, the man had been so taken by surprise, that he doubts whether he would be able to recognize the stranger if he saw him again. Lifting his bed, and rejoicing in the new sensation of recovered strength, he walks through the city streets in search of his old home and friends. The Jews — an expression by which, in the Gospel, John always means, not the general community, but some of the ecclesiastical heads and rulers of the people — the Jews see him as he walks, and say to him: "It is the Sabbath-day; it is not lawful for thee to carry thy bed." No answer could be more natural, as no excuse could be more valid, than that which the man gave when he said: "He that made me whole, the same said unto me, Take up they bed and walk." His challengers do not ask him anything about the healing — as soon as they hear of it, they suspect who the healer was — but fixing up the act in which the breach of the Sabbath lay, and as if admitting the validity of the man's defense, in throwing the responsibility of that act upon Him who had ordered him to do it, "They ask him, What man is that which said unto thee, Take up thy bed and walk?" He could not tell, and so the conversation by the wayside dropped.

Soon after the healed man is in the temple, thanking God, let us believe, for the great mercy bestowed upon him. Jesus, too, is there; but they might have passed without the healed recognizing the healer. It was not the purpose, however, of our Lord that it should be so. Finding the man among the worshippers, He says to him, "Sin no more lest a worse thing come unto thee." Nothing more seems to have been said; nothing more to have passed between the two; but the short sentence, what a light it threw upon the distant past — reminding the man that it had been to the sins of his youth that he had owed the eight and thirty years of infirmity that had followed; and what a solemn warning did they carry as to the future — reminding him that if, on being restored to strength, he should return to sin a still worse thing than so many years of bodily infirmity might be in store for him. Jesus gives this warning and passes on. Recognizing Him at once as He who had cured him beside the pool, the man inquires about Him of the bystanders, and learns now who He is. And he goes and tells the Jews; not, let us hope, from any malicious motive, or any desire to put an instrument into the hands of Christ's enemies. Considering when and how he had so long been lying, he may have known so little of all that had recently happened, as to imagine that he was at once pleasing the rulers, and doing a service to Jesus, by informing them about his cure. But it was no new intelligence that he conveyed. The Jews, we presume, knew well enough who had effected this cure. But it was the first instance in which they had heard of Jesus' healing on the Sabbath-day — of itself in their eyes a violation of its sanctity; and as it would appear that, not content with this offense, He had added another in ordering the man to carry on that day a burden through the streets — a thing strictly and literally prohibited by the law — it may have gratified the Jews to be able to convict Jesus of a double breach of the Sabbath-law by direct and indubitable evidence from the man's own lips. You can imagine the secret though malignant satisfaction with which they got and grasped this weapon, and at once of defense and of assault; how they would use it in vindicating their rejection of Christ as a teacher sent from God, for, could God send a man who would be guilty of such flagrant breaches of the law? How they would use it in carrying out those purposes of persecution already brooding in their breasts.

Their hostility to Jesus, which had been deepening ever since His daring act of cleansing the temple, now reached its height. From this time forth — and it deserves to be especially noted as having occurred at so early a stage, inasmuch as it forms the key to much of our Lord's subsequent conduct — they sought to slay him, because He had done those things on the Sabbath-day. But though the purpose to slay Him was formed, it was not expressed, nor attempted to be carried out. Things were not yet ripe for its execution. Jesus might be convicted as a Sabbath-breaker, and all the opprobrium of such a conviction be heaped upon His head; but as things then stood, it would not be possible to have the penalty of death inflicted upon Him on that ground. They must wait and watch for an opportunity of accusing Him of some crime which will carry that penalty even in the eyes of the Roman Judge.

Though not serving them much in this respect,

they have not to wait long till, in their very presence — so that they have no need to ask for other proof — Jesus commits a still higher offense than that of violating the Sabbath. Aware of the charges that they were bringing against Him as to His conduct at the pool of Bethesda, He seizes upon some public opportunity when He could openly address the rulers; and in answer to the special accusation of having broken the Sabbath, He says to them, "The rest into which my Father entered after the work of creation, of which your earthy Sabbath-rest is but a type, was not one of inactivity — of the suspension, cessation of His agency in and over the vast creation He had formed. He worketh on still; worketh on continuously, without distinction of days, through the Sabbath-day as through all days, sustaining; preserving, renewing, vivifying, healing. Were this work divine to cease, there would not even be that earthy Sabbath for you to rest in. And as He, my Father, worketh, so work I, His Son, knowing as little of distinction of days in my work as He. By process of nature, as you call it — that is, by the hand of my Father — a man is often cured on the Sabbath-day. And it is only what He thus does that I have done, and my authority for doing so is this, that I am His Son."

Whatever the difficulty the men to whom His offense of the alleged Sabbath-breaking was offered, may have had either in understanding its nature or appreciating its force, one thing is clear, that they did at once and most clearly comprehend that in speaking of God as His Father in the way He did, Jesus was claiming to stand to God, not simply in the relationship of a child, such a relationship as that in which we all, as the creatures of His power and the preserved of His providence, may be regarded as standing — but in that of a close personal, peculiar sonship belonging to Him alone, involving in it, as all true filiation does, unity of nature between the Father and the Son. It was thus that the Jews understood Jesus to speak of the Father and of Himself, when He so associated Himself with the Father, as to imply that if His Father was not a breaker of the Sabbath in healing men upon that day, neither was He, His Son; and so they sought the more to kill Him, because He had not only broken the Sabbath, but said also that God was His own Father, making Himself equal with God.

If the Jews had misunderstood Jesus, what was easier than for Him to have said so; to have denied and repudiated the allegation that He had intended to claim anything like equality with God? Instead of this, what does Jesus do? He goes on to reassert, to explain, and to expand what had been implied in the expression He had employed. Anything like such distinction between the Father and the Son as that the One would or could judge, or will, or act independently of the other — without or against the other — He emphatically repudiates: "Verily, verily, I say unto you, the Son can do nothing of Himself"; "I can of my own self do nothing." The very nature of the relationship forbade it that the Son ever could or would assert for Himself any such independence of the Father as the creature, in its willfulness and sinfulness, is apt to assert for itself. But though all such separation and independence of council and of action is here precluded, so complete is the concert that what things soever the Father doeth the same doeth the Son likewise. Some things that the great Divine Master Workman does, a superior scholar may copy or imitate. But Jesus does not say, what things the Father does, the Son does other things somewhat like them; but the same things and whatever things the Father doeth, the same doeth the Son, and doeth them likewise, i.e., in the very same manner, by the exercise of the same power, for the furtherance of the same ends.

In far greater works than that simply of healing, will the unity of action between them be made to appear. One of these greater works is that of quickening the dead, by the incommunicable prerogative of the Creator. This prerogative the Father and the Son have equally. As He wills and by His will, the Father quickeneth; so, too, does the Son. The highest form of life is that which is breathed into souls spiritually dead. The life is of the Son's imparting equally as of the Father. It comes through the hearing of Christ's word; through a believing in the Father as He who sent the Son. Verily, verily, I say unto you, the hour is coming and now is, when the dead — the spiritually dead — shall hear the voice of the Son of God, and they that hear shall live. Another work peculiar to Divinity is that of judging; approving, condemning, assigning to every man at last, in strict accordance with what he is, and has been, and has done, his palce and distiny. Who but the all-wise, all-just, all-gracious God is competent for such a task? But that task in the outward execution of it, the Father has devolved upon the Son, giving Him authority to execute it, because He is not simply the Son of God, in which character He needs not such authority to be conveyed to Him; but because He is also the Son of man, and it is in that mediatorial office with which He is invested, that He is to sit upon the Throne of Judgment at the last day, when all the inhabitants of the earth shall stand before His tribunal. Should this, then, be a subject for marvel? For the hour was coming, though not yet come, when all that are in their graves shall hear Christ's voice and shall come forth; they that have done good to the resurrection of life, and they that have done evil to the resurrection of condemnation. Having thus unfolded the great truth of the unity of will, purpose and action, between the Father and the Son, Jesus ceases to speak of Himself in the third person, and proceeds onward to the close of His address, to speak in the first person, and that in the plainest way, of the testimonies that had been borne to Him, that of the Father, that of John, that of His own works, that of the Holy Scriptures, all of which these Jews had wilfully rejected. Now the accused becomes the accuser. Now He who had been charged as a Sab-

bath-breaker, rises to the height of that very elevation which they had regarded Him as a profane and blasphemous man for venturing to claim; and He tells these unbelieving Jews, as one knowing the hearts of men and entitled to judge and exercising that very authority with which, as the Son of man, He had been clothed — He tells them that they had not the love of God in them, nor His word abiding in them; that they did not believe Moses when he wrote of Him; that much as they reverenced their Scriptures, they only believed in them as far as they tallied with their own thoughts and fancies. Still further He declares that there was this great obstacle in the way of their receiving one who came to them as Jesus did, in the name of the Father's will, that they were all to busy seeking after the honor that came from men minding earthly things, and seeking not the honor that came from the one only living and true God; attributing thus all their perverseness to moral causes, to co-operating within, over which they should have had control; this being their condemnation that they would not come to Him that they might have life.

If Jesus were but a man, what are we to make of such a discourse as this? What are we to make of the first part of it, in which He speaks of the Father and His connexion with Him? What of the second part of it, in which He speaks to the Jews and of their treatment of Him? We know not which would be the worst, — if this were but a man speaking of the Creator, and to his fellows. It can only relieve him from the guilt and profane assumption toward God, and unlicensed liberty with man, to believe that Jesus was really that which the Jews regarding Him as claiming to be, the Son of, the equal with, the Father, whom all men should honor even as they honor God.

But let us attend once more to the circumstances under which this discourse was spoken, and to the object which, in the first instance, as at first delivered, it was intended to serve. Jesus voluntarily, intentionally, created the occasion for its delivery. The miracle here — the healing of the impotent man at the Pool of Bethesda — was a wholly secondary or subordinate matter, intended to bring Christ into that relationship with the Jewish rulers, which called for and gave its fitness and point to this address. Why did Jesus choose a Sabbath-day to walk in the porches of Bethesda? Why did He do what only on one or two occasions afterwards, He did, instead of waiting to be applied to, Himself single out the man and volunteer to heal him? Why did He not simply cure the man, but bid him also take up his bed and walk? He might have chosen another day, and then, in the story of the cure, we should have had but another instance added to the many of the exertions of our Lord's Divine and beneficent power. He might have simply told the man to rise up and walk, and none could have told how the cure had been effected, or turned it into any charge. He chose that day and selected that man, and He laid on him the command He did, for the purpose of bringing Himself front to front with the Jewish rulers. At first the question between them seems to refer only to the right keeping of the Sabbath. Had Jesus as a man, as a Jew, broken the Sabbath-law in curing a man upon that day? Had He broken it in telling the man He healed to carry His bed through the city? Had the Jews not misunderstood, overstrained the law, sticking to its letter and violating its spirit? These were grave questions, with which, Jesus afterward did deal, when on another Sabbath He volunteerend another cure. But here Christ waives all lesser topics — that among the rest, of the right interpretation of the Sabbath-law — and uses the antecedent circumstances as the basis on which to assert, and then amplify and defend, the truth of His true and only son-ship to the Father. His ministry in Judea was now about to close. Aware of the design against His life which had now been formed, and wishing to baffle for a season, He retires to Galilee. But He will not leave Jerusalem till He has given one full and public testimony as to who and what He is, so that the Jews, in continuing to reject Him, shall not have it in their power to say that He has not revealed His Sonship nor expressed to them the real grounds upon which their opposition to Him is based.

Such was the special drift and bearing of the address of Jesus as originally delivered to the Jews.

G. M. O.

STEMMEN UIT HET WESTEN

Meestal wacht ik tot het stille avonduur, vooraleer ik er mij toe zet om een weinig te fluisteren voor de lezers van ons blad. Misschien werkt de verbeeldingskracht wel beter des avonds dan overdag: ons wereldje wordt dan zoo klein; er is minder dat afleidt; ook brengt de avond veelal stilte en rust. In elk geval, dan is het de tijd voor gezellig verkeer of rustig gesprek.

Kom, stook dan uw kachel nog wat op, trek uw stoel naderbij, steek een versche pijp op of haal de breikous uit het korfje — ik heb behoefte om nog eens weer met u te praten.

Toen ik u de laatste maal sprak, dreigde er sneeuw te zullen vallen. Edoch, we hebben daarna hier een der schoonste "Indian Summers" gehad, die ge u denken kunt. Maar die is ook weer voorbij, en vandaag was het echt herfstweer: guur, kil, regenachtig. Het najaar is nu werkelijk aangebroken.

Uit een zeker oogpunt is dit een zeer goed najaar. Alles wijst er heen, dat de boeren een zeer goeden oogst zullen binnenhalen of al gedeeltelijk binnengehaald hebben. Beide het kleine graan ("oats" en "barley") en de "corn" hebben den geheelen zomer er rijk voorgestaan; het kleine graan is geoogst en gedorscht; en de wagens staan reeds klaar om den langzamen oogst van de "corn" te beginnen. En zoo zachtjes aan vullen zich de kribben en schuren met duizende "bushels" van goud-gele maïs. Zeker, over het geheel genomen, is er een uitnemende oogst in Sioux en Lyon counties.

Hoe geheel anders dan de vorige jaren, niet waar? Wat al droge jaren, wat al magere jaren, wat al arme jaren liggen achter ons! Vele huismoeders konden geen nieuwe stuk kleêren koopen de laatste jaren en vader deed zonder die nieuwe ploeg of eg of wagen. Maar nauwelijks hield men het hoofd er financieel boven; van overhouden was meest geen sprake. In plaats van zijn eigen "corn" te voeren, moest men soms in de schuld gaan en voeder koopen. Maar nu? Een goed voorjaar, goede zomer, goede herfst, goede oogst, veel "corn," schuren berstende van "corn" — alles goed? Pas op, nu! Niet al te haastig!

Daarom zeiden we zooeven: *uit een zeker oogpunt* is dit een zeer goed najaar. Dit najaar met zijn goeden oogst is dan alleen goed voor u, als God u die berstende schuur vol "corn" geeft *in zijn gunst.* Dat laatste, die gunst Gods, dat is alles. Een *ledige* schuur, met de gunste Gods daarbij is óók goed. Toe, doe de moeite even, sla Habakuk 3 op, vers 17 en 18. Daar staat het. Daar staat het kind Gods bij een ledige stal, bij een schuur vol doode schapen, bij verziekte vijgeboomen, olijfboomen en wijnstokken en toch — hoor! hij zingt! "Zoo zal ik nochtans in den Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in den God mijns heils!" En nu, omgekeerd, ga nu eens mee met mij naar gindschen rijken boer, wiens stallingen vol runderen zijn, wiens land wèl gedragen heeft, wiens schuren bersten van "corn," maar, die God niet bemint en wien God niet liefheeft. Ga eens mee naar Lukas 12. Daar staat God, dáár, te midden van al dien rijkdom en hij ziet met gramschap aan, den ijd'len waan der trotsche ziel van dien rijken en "gelukkigen" boer. Luister, de Heere spreekt tot hem: "Gij dwaas, in dezen nacht zal men uwe ziel van u afeischen; en hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn?"

Dáárom, mijn vriend, om die reden, mijne vriendin, is onze goede "crop" hier in het Westen alleen een goede "crop" voor de kinderen Gods. Voor de anderen is hij een strik. Voor de anderen, voor hen die goddeloos (zonder God) dien oogst bezitten, gaat hij een middel zijn, om nóg verder van God af te raken. Voor hen werken arme jaren en rijke jaren mede tot hun eeuwig verderf. Niet omdat de "corn" van een goddelooze niet goed zou zijn. Alle "corn" is goed. Maar de goddelooze boer is niet goed. Hij is verkeerd. Hij gebruikt alles verkeerd, hij bezit alles verkeerd en daarom haalt hij over zich, met en in verband met alle dingen, den toorn Gods. Als hij door zijn akkers loopt en zich de handen wrijft van blijdschap, als hij in verbeelding reeds zijn schuren vult en veel oplegt voor vele jaren, dan loopt God hem maar steeds opzij en zegt geduriglijk: gij dwaas, gij dwaas, gij dwaas! "Alzóó is het met dien die zichzelven schatten vergadert, en niet rijk is in God."

Daarom is het de vraag voor de boeren hier in het Westen (en voor iedereen): ben ik rijk in God? Beantwoord die vraag eerst, u plaatsende voor Gods Woord en ga dan naar uwe velden en uwe schuren en uwe schatten. Het antwoord op die vraag beslist alles. Zijt gij rijk in God, dan geeft het niet, al ligt ge voor de poort des rijken vol zweren, hongerende en dorstende. Want dan komen straks de engelen Gods en gaat het in zegepraal al hooger, al hooger, totdat gij aankomt in het Vaderhuis dáár boven. Zijt gij arm in God, dan geeft het niet, al baadt gij u in weelde, levende alle dagen vroolijk en prachtig. Want dan opent gij uwe oogen straks in de hel, zijnde in de pijn. En dan zult ge zien, dat ge, alle uwe ijdele jaren hier beneden, uzelven schatten des toorns vergaderd hebt. En dien toorn gaat God over u uitgieten, eeuwiglijk.

Nu maakt het wèl verschil, of een kind van God een rijken dan wel een schralen oogst binnenhaalt. Alle dingen zijn een sprake Gods. Als gij nu al voor eenige jaren bijna tevergeefs gearbeid hebt, dan heeft de Heere daar iets mee te zeggen. Als gij een zeer goeden oogst binnenhaalt, is dat een luide sprake Gods.

Hoe is het nu hier in Sioux en Lyon counties er naar toe gegaan? Het is lang hier geweest een land vloeiende van melk en honig. De boeren werden rijk. Land werd aan land, akker aan akker geregen; ze noemden de landen naar hunne namen. Bracht die rijkdom u naar God, naar den oorsprong aller goeden, kinderen Gods? Of hebt ge misschien vanwege de vetheid achteruitgeslagen? Gingt ge wellicht den Mammon dienen? Waart ge allicht wereldschgezind? In elk geval, de Heere kwam en blies in uwen voorspoed en de duizenden verdwenen als sneeuw voor de zon. Daar kwamen schrale jaren, daar kwam magerheid en droogte. Brachten die schrale jaren u weer op de knieën, in berouw en schulderkentenis, kinderen Gods? Of was er misschien murmureering en onvreê? Hebt ge gegromd en geknord, geklaagd en gekreten? In elk geval, ze waren hier en ze hebben gesproken, die arme jaren. En nu? De rijkdom staat misschien voor de deur. O! Heere, geef ons uw gunst met de duizende "bushels corn"! Geef ons Uw gunst met of zonder die "corn," want in Uw gust alléén is leven! Dat zij onze bede, hier in het Westen, wanneer we staan te midden der rijkdommen Gods, ons geschonken. En de gemeente van Jezus Christus weet, dat die gunst haar deel is. Ze zingt er van immers in de lofzangen Israels: "Die gunst heeft God zijn volk bewezen, opdat het altoos Hem zou vreezen!" Daarom kan de gemeente altijd Dankdag vieren: in dagen der diepste armoede en in dagen van den grootsten rijkdom. Want wat ook veranderen moge die gunst verandert nimmer: "Maar 's Heeren gunst zal, over die Hem vreezen, in eeuwigheid altoos dezelfde wezen."

You know, de "trouble" is, men is veel te veel bezitter. God zegt: "Mijne is het goud en het zilver, het vee op duizend bergen." Ja, dat is nu wel goed, maar ziet ge, *ik heb het!* Terwijl men Gods Woord aanhaalt, slaat men dan met de hand op de gevulde beurs. Of wel, men wijst den bezoeker met zwellende borst op al dit *mijn* gewas en deze *mijne* goederen. Och, dat de Heere onze boeren hier in het Westen meer en meer geve om boer te zijn, als staande voor het aangezicht

Gods. Ik bedoel hier niet een zekere groep, maar heb het oog op alle boeren, die zich kinderen Gods noemen. Ziet ge, wanneer men voor Gods aangezicht boert, dan begaat men die malligheden niet, om te denken, dat onze arm van vleesch ons die dingen schonk. Dan hecht men daar zoo niet aan. Dan gaat men, het kan niet anders, de dingen bezitten als niet-bezittende, Dan wordt men heel wat graden losser van het stof en vaster aan de onzienlijke dingen. En dat beteekent in 't geheel niet, dat men dan de dingen zou verwaarloozen. Integendeel, dan eerst gaat gij dubbel waken over wat de Heere met Zijne hand toebracht, want dan beseft gij: het is des Heeren goed en ik ben slechts rentmeester over 't Zijne.

Eén bezitting hebt gij (en ik ook) en dat is onze zonde. Die bezit gij niet als niet bezittende. En 't leek wel alsof ze ons nimmermeer verliet. Ze was dan ons diep in de ziel gevreten. 't Is dan ook een steeds weer wederkeerend wonder, hoe die vreeselijke bezitting *ons* afgenomen werd en Jezus Christus geschonken. Die bezitting werd ons afgenomen en een andere geschonken. En die andere bezitting, die hebt ge absoluut. Die bezitting is God. Deze God is onze God. Als ge nu met alle geweld trotsch wilt wezen op eene bezitting, wees het dan niet op een "farm" of op een koppel varkens, maar wees het op uw bezit van God, in Jezus Christus. "Roemt, vromen, om uw lot!" Hij is het zoo waard. En Hij schenkt u een eeuwigen, blijvenden oogst. Hebt ge dien God voor uwe bezitting, dan is het immer oogsten. Landen overvloeiende van melk en honing en een land in 't verschiet, waar ongekende, zalige genieting zal zijn. Dan hebt gij hier alreeds schuren vol vrede. Kribben vol geluk, huizen vol jubel, en straks een woning in 't Vaderhuis. En dáár is er nooit een misgewas, geen vriezende kou of verzengende hitte. Dáár is 't altoos goed, eeuwig goed. O! daar te zijn!

't Is al weer later geworden dan ik dacht en ik zou toch liever nog wat slapen, voor dat Sioux Center wakker wordt, en ze zijn er hier vroeg bij, dat verzeker ik u. Maar wie weet, misschien zijt ge wel in slaap gevallen en slipte de breikous u uit de handen. De kachel ging óók uit. 't Is kil in huis geworden. En de regen bleef neergieten, kletterende tegen de ramen. Brr, wat huilt en loeit die wind! Welterusten!

G. V.

On Thursday, Nov. 15, at 7:45 P. M., the second of a series of lectures will be delivered, the Lord willing, by Rev. H. Hoeksema in the Fuller Ave. Prot. Ref. Church.

Subject:

NEBUCHADNEZZAR: IMAGE-DREAM

English language.

Alle winst is nog geen voordeel,
Elk verlies nog geen gemis;
In de winst is vaak een oordeel,
Waar 't verlies een zegen is.

ONZE GEMEENTEN IN HET WESTEN

Als we dat zeggen, bedoelen we feitelijk de vier gemeenten in Sioux en Lyon counties. Natuurlijk behooren de gemeenten Pella en Oskaloosa tot dezen kring en zou zelfs de gemeente Waupun er bijgerekend kunnen worden. Laatstgenoemde laten we echter er buiten, omdat we daar al in geen jaar geweest zijn. Pella en Oskaloosa liggen een 300 mijl bij ons vandaan en wij kunnen deze slechts even aanstippen. We vervulden in Pella op den 2den September een classisbeurt en traden des avonds op voor de Oskaloosa gemeente. Pella is in het bezit van kerk en pastorie, die beiden het geld wel waard zijn, dat er voor betaald is. Na den morgendienst bleven we met bijna de geheele gemeente in het gebouw en nuttigden met elkander het middagmaal. Het is opmerkelijk, dat er slechts twee huisgezinnen der gemeente in Pella wonen en de overigen uit de omliggende plaatsen afkomstig zijn. Het kan echter voor de naaste toekomst zijn goede zijde hebben. Iets van denzelfden aard was het geval met de stichting van Hull's gemeente. Pella staat er goed voor; met een duizend dollars reparatie bezit de gemeente zoo goed als nieuwe gebouwen en zijn de eigendommen der gemeente spotgoedkoop. Deze kleine gemeente heeft een geweldig groot aantal catechisanten, vergelijkenderwijs gesproken. De opkomsten waren, het regenachtige weer in aanmerking genomen, zeer goed. En wat alles zegt en het voornaamste is, het gaat bij dat volkje om de waarheid; dat is toch de hoofdzaak en de rest bijzaak. Vooral aan het begin, wanneer men pas georganiseerd is, spelen de groote opkomsten ons parten. We gaan zoo spoedig een lijstje maken, (in onze gedachten vooral, of in onderling gesprek) dat het wel niet zoo heel lang zal duren of de gemeente is bij dien of dien tijd haast wel verdubbeld. Maar meestal valt dat niet mee en worden al die schoone droomen nooit verwerkelijkt. De beste maatstaf is om zoo ongeveer een half jaar of een jaar te wachten; dan is er veel weg, dat er niet bij behoort, en is er omgekeerd bijgekomen, wat we er nooit bij durfden of konden rekenen.

Dienzelfden Zondag, des avonds, bedienden we het Woord in de gemeente te Oskaloosa. We waren ook daar nooit eerder geweest en hadden slechts vluchtig kennis gemaakt met de broeders ouderlingen, die op de laatstgehouden Classis-vergadering tegenwoordig waren. Er was een groote schare opgekomen in de kerk voor dien avond gehuurd; 's morgens, naar ik meen, had men in een Baptisten kerk vergaderd en de kerk, waar we des avonds dienst hadden, behoorde aan de Holy Rollers. Het viel me eenigszins vreemd aan, voor een gehoor op te treden waarvan ik zoo goed als niemand kende, behalve de beide ouderlingen slechts één broeder die bij onze Fuller Ave. gemeente te Grand Rapids behoort. Ik vroeg me nogal eens af: "Wie behoort hier nu bij en wie kwam slechts uit nieuwsgierigheid luisteren?" Een antwoord kreeg ik niet en misschien heb ik er een volgende keer wel geen last

van. Maar het was een groote schare. De kerkeraad kan daar voor de diensten des Zondags en tevens voor vergaderingen in de week de kerk huren voor vijf dollars, dat is een geringe som en biedt voorloopig een heele uitkomst. Het zou mooi geweest zijn indien Ds. De Koekkoek met deze tien huisgezinnen mee was gegaan; dan had het wel wat bezwaarlijk geweest uit een financieel oogpunt, maar wellicht hadden Pella en Oskaloosa samen kunnen doen, voorloopig althans. Ik weet ook wel dat *dat* zóó maar niet gaat en dat, om mee te gaan, de "Drie Punten" verworpen moeten worden, maar dat was, naar ik meen, en daar heb ik ook wel grond voor, dan ook niet het bezwaar, waarop het vast zat. Och, natuurlijk, ik bezie die dingen uit een Prot. Geref. oogpunt en dan zijn de Punten voor mij van geen beteekenis, dat spreekt vanzelf. Misschien denken er niet-Prot. Gereformeerden ook wel zóó over. Er is toch een lijstje verkrijgbaar bij de Redactie van THE STANDARD BEARER van dezulken? Of zou de Hoofdredacteur dat niet gemeend hebben? Wel, dat gaat mij toch ook eigenlijk niet aan, laat Dr. Beets daar maar naar vragen; die heeft daar veel meer belang bij.

Wat de opkomst betreft van dien avond, zouden we ook daar maar het liefst dezelfde maatstaf aanleggen als bovengenoemd: half jaar of een jaar wachten.

Met Benjamin in eigen omtrek gaat het uitstekend. De jongste is Rock Valley, dezen zomer georganiseerd. De gemeente vergadert in een garage; er is een geimproviseerde preekstoel en de binnenkant is aardig netjes, zoodat er geen spoor meer van de "oude garage" te bespeuren is. Een weinig verf deed hier heel wat aan toe en de vrouwen der gemeente hebben de vloer duchtig onder handen genomen. Dit gebouwtje staat echter op den grond. Natuurlijk, daar staan alle gebouwen op, zult ge wel denken. De bedoeling is dat er geen basement onder is en dat het daarom wel tot de onmogelijkheden behoort om het lokaal behoorlijk warm te krijgen. (Ik denk wel eens aan de "oude barn" in Hudsonville.) De gemeente besloot dan ook om grond te koopen en een kerk te bouwen met een ruimte van honderd à honderd vijf en twintig zitplaatsen. De grond werd gekocht voor vijf honderd dollars ongeveer en het kerkje zal, als alles wordt uitbesteed, wel met den grond incluis tusschen de vier en vijf duizend dollars beloopen. De gemeente is jong en klein. Ze schreef in, alleen voor de loopende onkosten voor het eerste jaar, voor ruim veertien honderd dollars. De laatste classis stond haar toe een collecte te vragen in al onze kerken en we durven, waar we de gemeente hebben geholpen in haar plannen, deze ten zeerste aanbevelen. We vinden, wanneer men zelf de handen uit de mouw durft te steken (en dat moet altijd eerst) het altijd bemoedigend, wanneer zusterkerken een weinig meehelpen. Het houdt er den moed in en we hopen, dat ook Benjamin mag gevoelen, dat we met hem meeleven.

Ik zeide, dat de gemeente nog klein is. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat er niet meer zijn in Rock Valley, die het op het punt der waarheid met ons eens zijn. Neen, er zijn er wel meer. Naar ons, d. i., een ouderling der gemeente en schrijver dezes, op commissie-bezoek werd verteld, zijn er nog wel een vijftien huisgezinnen, die het goed met ons eens waren. Nu, natuurlijk, als er vijftien gezinnen meer waren, zouden de kosten aanmerkelijk minder zijn, nietwaar? Maar het gemeentetje is er en roeit met de riemen, die het heeft. De Heere zorgt en dan is het altijd goed. We hebben in iedere gemeente onze eigenaardige behoeften, die Hij weet en op Zijn tijd en wijze uit Zijn volheid vervullen zal.

In Doon gaat alles naar omstandigheden goed. Vanzelf, de gemeente en kerkeraad werden wel een weinig teleurgesteld door het bedankje van Ds. De Koekkoek. En het zou te wenschen zijn, dat ook Doon tot de bevoorrechten behoorde a.s. jaar en ook zij als gemeente haar eigen herder en leeraar mocht aanschouwen. Het is, naar de kerkeraad ons telkens verzekert, ook broodnoodig. Niet omdat men Zondags dat gevoelt; dat gaat nog wel, althans nu onze studenten hier weer om de beurt komen (en tusschen twee haakjes onze studenten geven allen en dat niet alleen in Doon, doch overal, beste voldoening) maar dat is dan nog slechts een gedeelte van het werk. Daar is ook in de gemeente te arbeiden en op de catechisatie en nog zooveel meer. Van al de Westersche gemeenten spant Doon hierin de kroon dat aldaar een Mannenvereeniging is. We zullen hopen, dat de langste tijd van wachten ook voor Doon voorbij is. Och, die behoefte wordt in elke vacante gemeente gevoeld, zoo wil het mij voorkomen. Het is te hopen, dat onze Faculteit der Theol. School er kans op ziet om zes der studenten a.s. Juni, D. V., klaar te hebben voor den Dienst des Woords en der Sacramenten; dat zal onze kerken in het generaal ten goede komen.

Bij mijn buurman, Ds. Vos, gaat ook alles naar wensch. In Sioux Center mag hij met vrucht en zegen arbeiden. Sioux Center uit kerkelijk oogpunt mocht eigenlijk wel Storm Center gedoopt worden. De eerste en tweede gemeente der Chr. Geref. kerken hebben nu al zoo'n acht jaar gevochten en "men" zegt, dat de strijd nog niet beslist is. Ook daar zijn er die, wat het beginsel betreft, bij Ds. Vos' gemeente behooren, niet, men versta ons wel, alsof onze buurman er op uit is om in troebel water te visschen; daarvoor kennen *wij* hem te goed, al is het dat men van de andere zijde wel eens met zulke laagheden schermt, maar we vergeten nooit het voorjaar van 1925, toen we met Ds. H. H. met velen aldaar kennis hebben gemaakt, die het niet met de leer der Chr. Geref. Kerk eens waren inzake de Drie Punten en die *toen* zeiden, wij gaan allen mee, de voorgangeren incluis.

Welnu, Ds. Vos en de gemeente zijn rijk gezegend met elkander en we gelooven dat dit extra jaar in verband met onze gemeenten geen overbodige weelde is.

De gemeente besloot om een nieuwe pastorie te bouwen en het werk is al een heil eind onderweg. Wan-

neer de sneeuw valt, hoopt men klaar te zijn en heeft dus Sioux Center kerk en pastorie.

En eindelijk Hull, onze eigen gemeente. Hier, evenals in de andere gemeenten, gaat alles naar wensch. We zijn door den Heere gezegend en genieten Zijn bijstand. We hadden nog gehoopt, dat er wellicht enkelen terug zouden komen, die hier vroeger behooren, maar ook in dezen geldt, dat de Heere alleen weet wat goed voor ons is. We hebben een twintigtal gezinnen en zijn de catechisatiën begonnen met een vijftigtal leerlingen. Behaagt het den Heere om ook uit het zaad der gemeente de oogen te openen voor de waarheid, die ons lief is, dan kan de gemeente uit de gemeente groeien. De geschiedenis heeft ook altijd geleerd dat dit *ook* de meest gezonde groei is. We zijn in Godes hand met al onze gemeenten. Dat Hij ons allen genade schenke om te blijven staan bij de waarheid, dat het alles enkel en alleen het werk Zijner genade is. Dan hebben we niets meer noodig dan een hart dat Hem kent, Zijn Woord bemint, Zijn volk liefheeft. Dan hebben we niet tevergeefs gestreden. En wat ik hierboven zeide omtrent onze studenten wil ik herhalen: Ze brengen ons volk iets dat verzadigt. Zij er voor al onze jongens veel gebed, dat het zoo moge blijven ook in de toekomst. En zij het onze bede, dat Hij ons leide aan Zijn trouwe Vaderhand. Dan is het goed.

W. V.

SKETCHES ON THE DEVELOPMENT OF DOCTRINE

II

Augustine and Pelagius

It is the year of our Lord four hundred and eleven. Somewhere in the sunny regions of Numidia in Northern Africa (is it in the historically renowned Carthage or in the city of Hippo, where Augustine occupies the episcopal seat?) two men meet each other, whose names are destined to go down in the history of the Church and are never to be forgotten again by all that are interested in the truth and in the history of the development of doctrine.

If tradition may be trusted in the matter these two men are of equal age, in fact, legend has it, that they are born on the same day, though in two widely distant and vastly different parts of the world. They are both in the late fifties, approaching the three score years, from where on men prepare themselves for the last stretch of life's journey and Christians begin to look forward with more fervent hope to the house not made with hands, eternal in the heavens.

The one, who calls himself Pelagius, is a man of scholarly appearance and suave manners. And one is easily induced to feel a certain liking for this man, even though it cannot be denied that his apparance, manners and mode of conversation unmistakably leave the impression of mental and moral superficiality. Nor is his appearance deceiving, for Pelagius is, indeed, a man of scholarly attainments. He is well versed in all the learning of that time, thoroughly conversant with Greek literature and theology, and, besides, acquainted with the language and theology of the Latins. Yet, with all his scholarschip and acquaintance with theological tenets, Pelagius is not a man of profound thought nor of deep religious or moral experience. Lofty flights of contemplation and spiritiual vision he neither had the power nor the desire to take; and the deep and dark ways of life, the depths of a soul's experience out of which it cries in anguish of grief and true repentance to the living God, he had never known. His way had been rather smooth and even. Experimentally he had only scanned the merest surface of life. The horrors of sin he had never tasted, what it meant to be in the power of death and of the devil he had never spiritually understood; nor, on the other hand, had he ever tasted that the Lord is gracious and the joy of a soul delivered from the law of sin and death and from the anguish of hell had never been the object of his experience.

Though nothing can be asserted with certainty of the earlier life of Pelagius, of his home and childhood surroundings, his education and walk as a youth, it is generally surmised that he hailed from Britain and he is known as the British monk. There may have been, in those days, still a connection and, perhaps, considerable correspondence between the British monasteries and the Eastern Church. There, in the Eastern Church, the important doctrine of sin and grace had only been very partially and imperfectly developed. The question that had occupied the mind of the Greek Church fathers had rather been how to oppose to the Pagan naturalism a system of Christian morality and the persistent effort had been to place man, the Christian man, as an independent moral center over against or in the midst of the natural forces of the universe and as a free and responsible agent in relation to God. The freedom of man's will had been emphasized. The power of sin and death, it had been admitted, is, indeed strong, the will is weak and perverted; the forces of evil and of temptation by the world, sinful flesh and the devil are well-nigh overwhelming, but even so man remains a free agent and it was emphasized that sin is always his own deed. And it is to be understood that, where such persistent efforts were made to maintain the freedom of the will of sinful man and such shyness was evinced to call him totally depraved and dead through trespasses and sins, the profounder question of God's grace and absolute predestination could not even be allowed a place in the consciousness of the Church. And Pelagius may well have been influenced at an early period of his life by these doctrinal tendencies of the Greek Fathers.

From Britain, if the British monk he was which he is reputed to be, Pelagius went to Rome, the city once

famous and glorious as the heart of a mighty world-empire, but in the days of which we are writing nigh unto destruction, the city, too, that was destined to become the center of another power, ecclesiastical in nature, but also lording it over empires and bringing mighty monarchs to their knees before it, the power of the Roman Catholic Church. In Rome, for a certainty, Pelagius was during the first decade of the fifth century of our era, although again it cannot be ascertained exactly at what time he came to that city. There he met and conversed much with a circle of men that zealously tried to propagate the principles of Greek Theology, with Rufinus, Paulinus, Severus and other ardent disciples of the same school. There also he wrote a commentary on the epistles of Paul, an exposition of the very views which would soon cause so much disturbance and controversy in the Church, especially in the Church of the West. There, finally, he was joined by one of his most ardent disciples, Coelestius by name, who, being more outspoken than his master, soon would be instrumental to kindle the fire of the theological controversy, that led to the condemnation of Pelagius and his views. With this disciple he left Rome in the year four hundred and eleven for Northern Africa. And so it happens that in some part of Numidia we meet him in conversation with Augustine.

For the other of the two men we introduced to our readers is none other than the greatest of the Church Fathers in the West, Aurelius Augustinus. The latter is, as to his person and life, in almost every respect the very opposite of Pelagius. If of Pelagius we know next to nothing, except for the ten or twelve years that he appears on the stage of ecclesiastical history (after the year four hundred and twenty he mysteriously disappears from the historical horizon, no one knows whither), the life of Augustine may be described almost in detail. If the former was a man of scholarly attainments, the latter could not boast of thorough erudition. While the life of Pelagius undoubtedly had been even and without serious disturbances, that of Augustine, from a spiritual viewpoint, had often resembled a tempest-swept ocean. And, lastly, while it could not be said of Pelagius that he was, either mentally or morally, profound, Augustine's mind could not rest till it had penetrated into the mysteries of the truth, and his heart found no peace till it had found the peace that passeth all understanding..

Augustinus was born on November 13, 353 A.D. He was the son of a heathen father, Patricius by name, but of a very sincere Christian mother, whose name, Monica, is still living in the fond remembrance of those mothers that are concerned about consecrating their children to our covenant God. His birthplace was Tagaste, a city of Numidia in Northern Africa, but in his sixteenth year his father, pleased with his son's early attainments, sent him to Carthage, to complete his studies. There he began, for a while to search for the truth, and even began to study the Bible, which, however, he soon abandoned because he was disgusted with its literary style. Here also, he reveals to us in his *Confessions*, which are noted for their spiritual sincerity and depth of life, he joined a company of licentious young men and for a time lived in dissipation and immorality. Finding no rest, neither seeking it in the proper way, he joined the sect of the Manicheans, whose ascetic tenets rather than their dualistic philosophy appealed to young Augustine, but the contrast between whose moral teachings and their actual life finally filled him with disgust, so that he severed his connection with them in the year 383. After having filled different positions, chiefly as professor of rhetoric, he received the appointment of professor in Milan. There he listened to the preaching of Ambrose and in the year 386 was converted and baptized. He finally became bishop of the Church in Hippo Regius, a city about twenty miles in a westerly direction from Carthage. There he died in the year 430.

His whole life, no doubt, had been adapted to form him for the chief purpose of his life, the significant place he was to occpy in the history of the Church. His early bringing up by his profoundly pious mother, his study at Carthage and the sinful period of his life, his temporary connection with the dualistic sect of the Manicheans, — all these factors co-operated to cause his naturally contemplative and profound mind, when once he was converted, to reflect upon the deep and serious problem of sin and grace, to make him profess with all his heart, that man is naturally depraved, that his condition is hopeless in itself and that nothing but free and sovereign grace can possibly translate him out of darkness into the marvellous light of God.

Pelagius and Augustinus!

What a contrast!

And yet, it appears, that when these two, so widely different men, met somewhere in Numidia in the year four hundred and eleven of our era, there seems to have resulted no immediate conflict. What was the subject of their conversation we do not know. But it could hardly be conceived that these two would meet each other, without touching upon the important question in regard to which they assumed opposite positions, the problem of sin and grace. And, perhaps, it is a safe conjecture, in the light of subsequent history, that even in this first meeting with the bishop of Hippo the British monk, suave and careful, knew how to hide his real convictions, afraid to elicit a controversy with this mighty Christian thinker of the Latin Church.

For in this respect Pelagius appears to have resembled the Arminians of a later date. He was careful to express himself and, when called to give account of his views before ecclesiastical assemblies, was an expert in the art of clothing his convictions in language that would disarm even the most orthodox of his opponents.

But they would meet again, these two; Pelagius the naturalist, the Deist, the moralist, the humanist, the defender of the freedom and goodness of man; and Augustinus, the theologian, the spiritual man of God,

the profound and zealous servant of the living God, defender of His sovereignty and glory. They would meet again, if not in personal conference, yet on the battlefield where spirits clash, where light and darkness fight, where truth and error face each other in open conflict.

God forms, according to His counsel, men to serve the purpose unto which He has raised them up.

This is true not only of His faithful servants, that are of His party, and to whom it is given of grace, not only to believe in Christ's name, but also to suffer with Him; but also of the agents of the powers of opposition, through whom offences must needs come, but for whom it had been better that a millstone were hanged about their neck and they had been drowned in the depth of the sea.

He separates Paul from the womb to become His witness to the gentiles; but He also raises up, in His own sovereign way, the men that oppose the gospel he preaches, in order that the truth may be the more clearly maintained and developed. He created and in due time called Augustine, but he also, even though it be in a different sense, raises up Pelagius.

And, though the one be from the coasts of Britain and the other from the sunny regions of Northern Africa, he brings them together for His purpose, for the conflict, for the development of the truth revealed in His testimony and the furtherance of the gospel.

Pelagius may succeed, by means of a verbal skirmish, to blindfold the synods in the East and to disarm his accusers and escape condemnation of his views, the final outcome will be, that error is clearly distinguished from the truth and that, in the end, the latter is victorious.

For soon after this personal meeting with Augustine the British monk leaves for Palestine.

But his more outspoken disciple Coelestius remains in Carthage, where as early as the year four hundred and twelve he is convicted of the following errors:

1. That Adam was created mortal so that he would have died even if he had never fallen into sin.
2. That the sin of our first father had its injurious effect only upon him and not at all upon his descendants.
3. That, therefore, all infants are born in exactly the same state and condition as that of Adam before the fall.
4. That, since it is not through the death or the transgression of Adam that the whole race dies, it is neither on account of the resurrection of Jesus Christ that all must necessarily live again.
5. That the law guides into the kingdom of heaven as well as the gospel.
6. That there were men who lived without sin before and apart from the coming of Christ.

To which may be added, to give the Pelagian tenets completely, that grace is not absolutely necessary to lead to holiness, and that grace is given to men according to their merit. H. H.

DANIEL, ZIJN BETEEKENIS ALS PROFEET

In Calvijn's *Commentaar op de Profetie van Daniel* is een brief ingevoegd, dien de groote hervormer destijds richtte aan de verdrukte en vervolgde Protestanten in Frankrijk. In dien brief schrijft Calvijn onder meer ook het volgende:

"Dit is een der doeleinden van het gezicht, dat ons Daniel heeft verklaard. De steen, waardoor die koninkrijken werden verwoest, die tegen God in verzet waren getreden, was niet door de hand eens menschen gevormd; en ofschoon hij ruw en ongepolijst was, toch werd hij een groote berg. Ik meende, dat gij er behoefte aan hadt, hieraan herinnerd te worden, opdat gij kalm moogt blijven temidden van dreigenden donder, terwijl de waterlooze wolken verdwijnen, weggevaagd, door hemelsche hand. Het ontgaat mij niet, om nu maar te zwijgen van de vervolgingsvuren in de laatste dertig jaren ontstoken, dat gij in de laatste zes maanden veel hebt moeten doorstaan. Hoe dikwijls kwam het wild gepeupel tegen u op en hoe dikwijls werd gij aangevallen, soms met steenen en dan weer met zwaarden! Hoe hebben uwe vijanden tegen u samengespannen, en hoe hebben ze uwe vreedzame samenkomsten verstoord door hunne plotselinge en onverwachte aanvallen van geweld! Hoe werden sommigen gedood in hunne woningen, anderen bij den weg, terwijl de lichamen uwer dooden als een schouwspel werden rondgesleept, uwe vrouwen verkracht, velen uwer gewond en zelfs uwe zwangere vrouwen doorboord, hare woningen geplunderd en verwoest! Maar ofschoon nog vreeselijker dingen u voor de deur zouden staan, opdat gij als Christus' echte discipelen openbaar moogt worden, in de wijsheid Zijner school onderwezen, toch moet ge alles aanwenden, om te voorkomen, dat de woede der goddeloozen, die zoo uitzinniglijk handelen, u zou ontrooven die bezadigdheid en kalmte door welke alleen ze tot hiertoe zijn verwonnen en verslagen. En indien de lange duur der vervolgingen u terneer zou drukken en doen verflauwen, houdt dan deze heerlijke profetie voor de aandacht, waarin de toestand der Kerk zoo naar de werkelijkheid geteekend is. God toont daarin den Joden, wat worstelingen en zorgen, wat troebelen en moeiten hun wachtten van af het einde hunner ballingschap en hun blijden terugkeer tot aan de komst van Christus." (*Comm. op Daniel*, I, p. 71; naar het Engelsch.)

In dit schoone woord van Calvijn is metterdaad het eigenlijke oogpunt aangegeven, waaruit het boek Daniel ons Gods Raad openbaart, het oogpunt van waaruit ook wij in deze lezingen enkele grepen wenschen te doen uit deze heerlijke profetie. Aan een volledige behandeling van het boek valt natuurlijk in enkele lezingen niet te denken. Zulk een doel hadden we ons dan ook niet voorgesteld. Wel moet echter den inhoud dezer lezingen geplaatst worden in het licht van het geheel. En daarom moeten wij allereerst eenigszins verstaan het bepaalde doel, waarop zich de profetie van den ziener aan Babel's hof wil richten.

En dat doel mogen wij ongetwijfeld aangeven als volgt: Daniel wil getuigen tot troost van Gods volk en ten spijt der wereldmacht, die het verdrukt, van de zekere uitvoering van Gods Raad in betrekking tot Zijn Verbond, van de vaststaande overwinning van het Koninkrijk der hemelen, een getuigenis, dat vooral in zeer bange en donkere tijden een helder licht verspreidt.

Daartoe is noodig, dat wij thans, bij wijze van inleiding allereerst stilstaan en u bepalen bij:

DANIEL, ZIJN BETEEKENIS ALS PROFEET.

En wij willen u achtereenvolgens wijzen op:

I. Den persoon des profeten,
II. Den tijd, waarin hij optrad,
III. De positie, die hij bekleedde,
IV. Het doel zijner profetie.

I. Het kon worden verwacht, dat de moderne hoogere kritiek schier alles zou aanwenden, om de waarde van een Bijbelboek als dat van Daniel te ondermijnen en het van zijn groote en heerlijke beteekenis te berooven. Dit mocht worden verwacht, omdat deze profetische gezichten ons een blik gunnen in de verre toekomst en het lot van de koninkrijken der wereld zoo nauwkeurig en schier in bijzonderheden ons beschrijven, dat het boek wel nimmer verklaard kon worden op het standpunt der filosofische beschouwing, die aan de hoogere kritiek altijd ten grondslag ligt. In die beschouwing toch, waarin er voor de wondere openbaring van Gods Raad aan Zijne profeten geen plaats is, kan er voor profetie, voorzoover zij metterdaad de toekomst voor ons oog wil onthullen, geen ruimte zijn. En daarom geraakt men vooral met een boek als Daniel in groote moeite. Andere profetiën, die minder scherp de lijnen der toekomst voor ons oog trekken, mogen dan naar het oordeel der hoogere kritiek nog op naturalistische wijze zijn te verklaren, maar Daniel, die in zijne gezichten zoo in bijzonderheden ons toekomstige gebeurtenissen schildert, kan geen profetie geheeten worden, maar is geschiedenis in profetischen vorm gekleed. Het boek is dan ook geschreven niet vóór, maar na de gebeurtenissen, die daarin worden verhaald. Zoo kant zich hetzelfde ongeloof, dat in het boek Daniel in zijn vijandschap en fellen tegenstand tegen Gods Verbond ons geteekend wordt, ook natuurlijkerwijze tegen het boek zelf.

Het lag dan ook voor de hand, dat men alle pogingen zou aanwenden, om aan te toonen, dat een man als Daniel eigenlijk nooit in werkelijkheid heeft bestaan aan het hof van de groote wereldmachten. En het boek, dat onder zijn naam gaat, is geschreven in den tijd der Maccabeën, dus in de tweede eeuw vóór Christus. Doch de argumenten, die men gewoonlijk aanvoert, om zulk eene beschouwing ingang te doen vinden, kunnen zelf dienen, om de dwaasheid der poging te bewijzen. We willen er enkele van noemen, niet om ze te weerleggen, doch slechts om u de dwaasheid er van te doen gevoelen. In de eerste plaats legt men er nadruk op, dat indien Daniel ooit zou hebben bestaan, hij een der meest schitterende persoonlijkheden moet zijn geweest, die de geschiedenis dier dagen ooit heeft gekend, een persoon van schier niet te overschatten macht en invloed aan het Babylonische en Perzische hof. Toch, zoo gaat men voort, wordt hij nimmer genoemd in de inscripties der Babylonische of Perzische en Medische monumenten. In de tweede plaats, als ge zoudt tegenwerpen, dat hij toch wel in de Apocriefe boeken genoemd wordt, alsmede door den bekenden geschiedschrijver Josephus, wijst men u met een gewichtig gebaar af en zegt, dat zulke bronnen hier al zeer weinig beteekenen kunnen. Als ge in de derde plaats er de aandacht op vestigt, dat hij toch ook in den Joodschen Talmud met name wordt genoemd, antwoordt men u, dat hij daar eigenlijk wordt voorgesteld als een zeer legendarisch persoon. Ook zoudt ge in de vierde plaats hieraan kunnen toevoegen, dat er toch sprake van hem is in een Perzische en eenige Mohammedaansche legenden, maar dat alles legt voor de hoogere kritiek geen gewicht in de schaal, om hun beschouwing te weerleggen, dat Daniel nimmer in de werkelijkheid heeft bestaan. Maar gij gaat in de vijfde plaats naar de Heilige Schrift en wijst er op, dat zijn tijdgenoot Ezechiel hem roemt en dat ook de Heiland zelf hem met name noemt, doch ook dat mag niet baten, om de hoogere kritiek van ongelijk te overtuigen. Men zal u te kennen geven, dat het in de eerste plaats wel zeer eigenaardig mag heeten, dat in Ezech. 14:14 de naam van Daniel voorkomt midden tusschen de namen van Noach en Job in, iets, dat toch zeker strijdt tegen de tijdsorde, waarin deze drie mannen in de geschiedenis zouden hebben geleefd; misschien dat Ezechiel wel een anderen Daniel op het oog had! En ook is het, op zijn zachtst gesproken verdacht, dat een tijdgenoot van Daniel, als Ezechiel dan zou zijn geweest, met zooveel lof van Daniel zou spreken. En wat het feit betreft, dat ook de Heiland hem noemt, het is volstrekt niet zeker, dat op de bedoelde plaats het de Heiland is, die spreekt en zeer wel mogelijk, dat de Evangelist aan het woord is. Zooals wij reeds zeiden, de dwaasheid dezer argumenten ligt aan de oppervlakte. Als er aan het historisch bestaan van een persoon moet worden getwijfeld, schoon hij van zichzelf heeft geschreven, een gansch boek vol; schoon ook een tijdgenoot van dien persoon hem noemt en met lof van hem getuigt; schoon de Heiland zelf naar zijn profetie verwijst; en schoon bovendien ook nog anderen getuigen, dat hij wel wezenlijk bestaan heeft, dan staat zeker niets meer vast en zal alles, alleen om wille van zekere voorop gezette stellingen der hoogere kritiek, wel op losse schroeven moeten komen te staan. En wij achten het dan ook niet de roeping der Kerk of ook der Theologie, om tegenover zulke argumenten een apologetisch standpunt in te nemen, maar meenen, dat de zaak voor ieder, die niet geheel verblind is door ongeloof, wel duidelijk is.

Daniel treedt in de Heilige Schrift voor ons op aan het begin van de ballingschep van Juda en Jeruzalem.

In het derde jaar van de regeering van den koning Jojakim werd hij met andere grooten des lands, waaronder met name ook drie jongelingen zich bevonden, die zeer nauw met hem in betrekking zouden staan in het vreemde land, naar Babel gevankelijk weggevoerd. Daniel, wiens naam beteekent *God is mijn rechter,* was toen nog zeer jong, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, volgens sommigen slechts twaalf jaren, maar naar een meer waarschijnlijke berekening ongeveer zestien jaren oud. Na een proeftijd en een tijd van onderwijs in de wijsheid der Chaldeën, waarin Daniel en zijne vrienden zich openbaren als behoorende tot de geestelijke en uitverkoren kern van het zoo zeer gekastijde volk van God, wordt de profeet spoedig verheven tot een der grootsten onder de grooten aan het hof van den koning Nebukadnezar, vooral ook doordat de Heere hem wijsheid geeft en de beteekenis van des konings profetische droomen hem openbaart. Daarna schijnt hij een tijdlang op den achtergrond gedrongen te zijn. Het is tenminste duidelijk, dat toen de koning Belsazar tevergeefs zocht naar een wijze, die hem het mysterieuze handschrift aan den muur zijner feestzaal kon vertolken, de koning niet bekend was met den profeet en door zijne moeder naar Daniel moest worden verwezen. Doch daarna werd hij, onder de regeering der koningen Cyrus en Darius weer verhoogd tot den eerste en grootste van het land. Hij keerde waarschijnlijk nimmer naar Jeruzalem en ontsliep in het land der ballingschap in zeer hoogen ouderdom.

Natuurlijk werd ook Daniel door den Heere bereid tot de taak, die Hij voor zijn profeet had weggelegd, en tot het doel, dat hij naar den raad des Heeren dienen moest. Zoo is het met ieder menschenkind. Maar zoo is het in zeer bijzonderen zin met des Heeren profeten en apostelen. De apostel der heidenen is er zich na zijne bekeering en roeping op den weg naar Damascus dan ook zeer helder van bewust, dat de Heere hem tot de taak, waartoe hij geroepen was, had afgezonderd van de baarmoeder af. Dit is ook met nadruk van toepassing op Daniel, den profeet aan Babel's hof. Een zeer bijzondere en grootsche taak had de God des Verbonds voor hem weggelegd. Een zeer bepaalde plaats zou hij in het land der ballingschap moeten innemen. De plaats was voor hem bereid. Ook zijne werken waren van voor de grondlegging der wereld voorbereid. En op den door den Heere bepaalden tijd zou hij in die werken wandelen. Maar ook werd hij persoonlijk door den God van Israel voor het wandelen in die werken voorbereid. Hij werd toegerust met gaven van verstand en hart, zooals slechts weinige zelfs onder des Heeren profeten ontvingen, en zeer gereedelijk werd hij het voorwerp van gunst en achting dergenen, met wie hij in aanraking kwam. Ook ontving hij van zijn God de geestelijke gaven van de vreeze Gods, een vast geloof, dat de Heere God Zijn Verbond gestand zou doen, onverschrokken geloofsmoed, die ook den kuil der leeuwen niet vreesde. En daarbij openbaart hij een ootmoed en nederigheid, die hem ook temidden van de meest schitterende eerbewijzen van de zijde der wereld, klein doen blijven, zoodat hij alleen aan den God des hemels de eere van alles wil zien toegebracht. Hij zelf valt weg. De macht en de wijsheid van zijnen God alleen treedt door hem op den voorgrond. En eindelijk ontving hij den geest der profetie, openbaringen en gezichten en droomen, waardoor hij een inzicht kreeg in de dingen der toekomst, zoo scherp en belijnd, als schier nergens elders in de profetie is te vinden. Hij was een geestelijke reus, een man van hoogen geestelijken adel, door den Heere bereid voor het verrichten van een koninklijke taak in betrekking tot het Verbond des Heeren, dat in dien tijd schijnbaar een verloren zaak was.

II. Want in een zeer donkeren en bangen tijd voor Gods volk leefde Daniel en trad hij op als de profeet des Heeren. Het volk des Verbonds had de mate der ongerechtigheid eindelijk vol gemaakt. Heel zijn geschiedenis door had Israel Gods Verbond met voeten vertreden. De profeten, die tot hen waren gezonden, hadden ze veracht en beschimpt en hun bloed hadden zij vergoten, om liever te luisteren naar het woord van hen, die valschelijk voorgaven des Heeren raad te kennen en Zijn Woord te spreken. De afgoden der heidenen hadden ze verkozen boven den machtigen God des Verbonds en Jeruzalem was vervuld met ongerechtigheid. Eerst was reeds Israel in ballingschap gegaan, maar ook dit voorbeeld had Juda niet tot berouw en bekeering kunnen leiden. Verharding was ingetreden. Ze hadden oogen maar zagen niet, ooren, maar hoorden niet, hunne harten waren toegesnoerd voor het Woord des Heeren. De tijd des oordeels over het huis des Heeren was eindelijk aangebroken. Jeruzalem werd een prooi der vijanden. De stad werd verwoest; de tempel werd in puin gelegd. Priester en offerande hadden een einde. Het volk werd uit het land, dat ze erfelijk zouden bezitten naar de belofte aan Abraham gegeven, verdreven en naar een vreemd land henengevoerd. Daar zuchtte het, in den tijd van Daniel in ballingschap. De wereldmacht had het gewonnen. Gods zaak had het onderspit moeten delven. Het scheen alsof God Zijn volk eindelijk had verstooten.

Wij moeten niet vergeten, dat ook de kern van Israel, het getrouwe volk des Heeren, het overblijfsel naar de verkiezing der genade, dat niet had meegedaan met de goddeloosheden des volks, deze dingen mede moest doorworstelen. Een droeve tijd brak voor hen aan. Toch mochten ze zich ook zoo nog vastklemmen door het geloof aan de trouwe Gods en aan Zijne zekere beloften. Immers, het was hun alles voorspeld. Reeds jaren geleden hadden de profeten dit oordeel aangekondigd. Het was lang bedreigd geweest. Hetgeen hun overkwam was dus niets vreemds. En niet alleen, dat dit alles was voorzegd geworden, opdat Gods volk licht mocht hebben als het pad door de diepte des oordeels zou gaan en de Geest des oordeels en der uitbranding een voleinding zou maken aan Israels bestaan, maar ook waren met de oordeelen de beloften van verlossing en bevrijding en toekomstige heerlijk-

heid aangekondigd geworden door het profetisch vèrgezicht in het verleden. Op die verlossing mocht het getrouwe volk des Heeren zijn oog vestigen in hope. Gods zaak scheen wel verloren, maar God zou Zijn Verbond gedenken en Zijn Woord gestand doen. Straks zou de heerlijke terugkeer komen. Stad en tempel zouden weer herbouwd worden, en het volk zou weer in het land der vaderen wonen in vrede en heerlijkheid. De donkere nacht der ballingschap zou door een blijden morgen van verlossing worden gevolgd. De troon van het huis van David zou weer worden opgericht. De Heere zou zich eindelijk over Zijn volk ontfermen en grootere heerlijkheid dan het ooit in het verleden had gekend zou het deel zijn van des Heeren volk.

Indien dan de profetie het noodige licht wierp, niet alleen over de ballingschap zelf, maar ook over den tijd, die onmiddellijk op die ballingschap volgde, waarom is er nog behoefte aan een man als Daniel en aan zijne vèrgezichten? En wat meer is, waarom neemt Daniel die eigenaardige plaats in aan het hof van den koning van Babel, inplaats van midden onder het bedrukte volk Gods? In antwoord op de eerste vraag moeten we wel verstaan, dat het volk zooals het in ballingschap terneer gedrukt zat, geen klaar besef kon hebben van hetgeen hun onmiddellijk na de ballingschap wachtte. We moeten nimmer vergeten, dat de profetie de verlossing, die de ballingen wachtte, slechts in vèrgezicht had getoond. Zooals het dikwijls met de profetiën is, zoo was het ook met die der heerlijke toekomst van de kinderen Gods in ballingschap, zij toonden wel de hoogten der bergen en der heuvelen, maar de diepte der valleien en der ravijnen werden door haar niet bespeurd of geteekend. Zoo kon het dan ook niet anders, of de Joden in ballingschap moesten wel den indruk hebben, dat de heerlijkheid der verlossing onmiddellijk op den nacht der ballingschap zou volgen. Na zeventig jaren, zoo had men het zich voorgesteld, zou de verlossing, de eindelijke verlossing dagen! Maar hoe bitter zouden zij, die het zich aldus hadden voorgesteld, teleurgesteld worden! Geen heerlijke, maar een bange tijd wachtte het hoopske, dat naar het land der vaderen zou terugkeeren. Want het feit is zoo, dat de ballingschap eigenlijk het einde is van de theocratische bedeeling van Gods Verbond en van Israels volksbestaan in den vollen zin des woords. In de eerste plaats moeten wij niet vergeten, dat slechts een handje vol volks terugkeerde naar Jeruzalem en het land Kanaan. Het meerder deel bleef achter. In de tweede plaats moet voor de aandacht worden gehouden, dat de troon van David eigenlijk nimmer weer werd opgericht, zoodat Israel weer een onafhankelijk koninkrijk kon worden geheeten. In de derde plaats is het waar, dat Jeruzalem weer werd opgebouwd en de tempel uit zijn puinhoopen herrees. Maar daarbij moet ook worden bedacht, dat het eigenlijke hart des tempels voor altijd verdwenen was. De ark des Verbonds was weg en een steen moest hare plaats innemen in het heilige der heiligen.

Maar ook zoo is alles nog niet gezegd. Want Israel ging ook na den terugkeer een donkeren en bangen tijd van vervolging tegemoet, een tijd, waarin het hart van Gods volk menigmaal van angst en droefheid zou krimpen. De tijd zou aanbreken, dat het priesterschap een handelsartikel zou worden, ja dat men, om de plaats des hoogepriesters in te nemen, niet zou aarzelen zijn handen met het bloed zijns broeders te bezoedelen! De tijd naderde straks, dat Israel een speelbal zou zijn der volkeren, dat nu het eene, dan weer het andere volk over hen zou heerschen, hun het levensbloed zou aftappen. De vervolgingsvuren zouden straks weer branden, en de tijd zou aanbreken, dat men voor het altaar van Jehova zijn ziel zou moeten uitstorten in den dood of dat altaar verontreinigen. De tijd zou aanbreken, waarop het volk des Heeren, dat eens zuchtte aan de rivieren van Babel, in diepe smart en angst der ziel tot den Heere zou klagen uit Jeruzalem en de landstreek der Jordaan: "Zijt ons genadig, Heere, zijt ons genadig, want wij zijn der verachting veel te zat. Onze ziel is veel te zat den spot der weeldigen en der verachting der hoovaardigen." Neen, niet een heerlijke morgen daagde onmiddellijk na de ballingschap, maar slechts een korte tijd van flauwe schemering, om nog dieper en donkerder nacht voor te bereiden, dan Israel ooit gekend had!

Welnu, in dien tijd leefde Daniel profetisch in. Hem werd de toekomst getoond, de onmiddellijk op de ballingschap volgende toekomst, maar ook de verre toekomst en de eindelijke verlossing van Gods volk. De diepe vallei, die andere profeten niet hadden gezien, en die er toch lag, die Gods volk door moest, eer het de verlossing zou kunnen ingaan, ging hij in zijne profetische gezichten door. Hij leefde werkelijk in een tijd van druk voor Gods volk en van overwinning voor de wereldmacht. En hij leefde profetisch in nog dieperen nacht van ellende, die over het volk komen zou. Maar aan het einde van dien nacht daagde dan toch den morgen! In dien tijd bekleedde de profeet zijn positie aan het hof van den koning van Babel. In dien tijd profeteerde hij ook voor de ooren der wereldgeweldenaars!

III. Hij staat daar natuurlijk als vertegenwoordiger van het Verbond Gods en daarmede aan de spitse van dat volk, dat geroepen is, om van Gods partij te wezen in het midden der wereld. Gods volk is van Zijn partij. Het staat voor God, voor Zijn eer en naam, voor de glorie Zijner deugden en de grootheid Zijner werken. Het is geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht opdat het Zijne deugden zou verkondigen. God heeft het geformeerd, opdat het Zijn lof zou vertellen. Zijn roeping is daarom altijd profetisch. Want een profeet is een man, die voor God staat en spreekt en Hem verheerlijkt. Het is een door God geroepene, die des Heeren wil en raad moet kennen, opdat hij dien wil en dien raad bekend make in de wereld. Zoo is het in den bijzonderen zin des woords met de profeten des Ouden Verbonds. Zij staan voor God en spreken en handelen voor Hem. En als zoodanig staan zij aan de spitse, ook met de koningen en priesters van Israel, van het volk des Verbonds.

Aan hen maakt God op gansch bijzondere en wonderlijke wijze Zijn raad bekend. En zij zijn geroepen, om dien raad en wille Gods den volke te verkondigen. Daarom vertegenwoordigen ze als profeten van den God des Verbonds ook geheel het volk. Wat Gods volk van God moet kennen, dat wordt hun het eerst geopenbaard. Zij zijn het kanaal, waardoor het Woord Gods tot het volk komt. Maar ook is het waar, dat, waar het de roeping is van Gods volk om voor Gods eer te staan en te spreken, de profeten dat met name doen. Zij zijn ook de mond van het volk. Dit laatste nu komt bij Daniel zeer duidelijk uit. Hij staat in Babel aan de spitse van de uitverkoren kern van Gods verbondsvolk. Natuurlijk, zooals we reeds hebben opgemerkt, ook de geestelijke kern lijdt mede als het oordeel gaat over het huis Gods in de wereld. Als Israel om zijn verbreken van Gods Verbond in ballingschap gaat, dan gaat heel het volk, ook het overblijfsel naar de verkiezing der genade. En dan heeft ook in dat land der vreemdelingschappen dat volk des Verbonds een roeping van Godswege. Welnu, onder dat volk, uit het oogpunt van zijn geestelijken kern, staan Daniel en zijne drie vrienden vooraan. Zij hebben eene bijzondere roeping. En onder hen staat Daniel als de profeet des Heeren Heeren, de kenner van den raad van den Verbonds-God, de mond Gods, die Gods wil moet bekend maken en Zijne trouw en macht en heerlijkheid verkondigen moet, ook voor de wereld.

Daarom neemt dan ook Daniel de geheel eenige plaats in, die hem door den Heere wordt bereid en aangewezen. Immers is hij geen profeet voor en bij het volk, maar aan het hof van het hoofd der wereldmacht, dat Gods volk verdrukt. Wel heeft zijn profetie groote beteekenis voor dat volk in lijden en met nog banger druk voor oogen in de naaste toekomst. Zelfs is het ongetwijfeld waar, dat Daniel's vèrgezicht zijn positief doel heeft in den troost, dien het aan dat volk in lijden en druk moet bieden. Maar dat neemt niet weg, dat het niet rechtstreeks tot het volk zicht richt, maar een plaats ontvangt aan het hof der wereldgrooten. Dat is het geheel eenige van Daniel als profeet, wat betreft de sfeer, waarin hij arbeidde, de positie, die hij bekleedde. Ezechiel was ook de profeet der ballingschap, doch hij stond bij het volk, en hij richt zich ook direktelijk tot het volk, waaronder hij optreedt. Daniel echter is bij het volk misschien nauwelijks bekend ten tijde der ballingschap. Hij gaat dan ook niet met het overblijfsel terug naar Jeruzalem, ofschoon de Godsstad de liefde van heel zijn hart heeft, en hij dagelijks met het aangezicht naar Jeruzalem zijn gebeden opzendt tot den God des Verbonds. Niet met het volk, maar met het centrum en hoofd van de wereldmacht komt Daniel in aanraking.

En daar, aan het hof der wereldmacht, staat hij als Daniel, God is mijn rechter. In dien naam ligt een beroep op den Oppersten Potentaat der potentaten, en dat wel tegenover de booze macht der wereld. In dien naam ligt ook de hope en het vaste vertrouwen, dat de God des Verbonds haastelijk recht zal doen aan Zijne uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, ofschoon Hij lankmoedig is over hen. En dat is de naam van het geloovige volk des Heeren in tijden van verdrukking en verguizing om Christus' wil. Maar dat is in gansch bijzonderen zin de naam van Gods profeet, die aan de spitse moet staan van dat volk in de verdrukking. Hij draagt dien naam ook aan het hof van Nebukadnezar. Daarom ligt er in dien naam ook een aankondiging van oordeel, en tevens eene vermaning, om, naar het woord van Jacobus, dat ook hij richt tot zijne broederen in de verdrukking, lankmoedig te zijn. Zie, de Rechter staat voor de deur! En Hij is mijn Rechter! Hij zal Zijn volk niet eindeloos kastijden, noch eeuwiglijk Zijn gramschap over hen uitstorten, maar hen recht doen en dat haastelijk. En dat recht Gods, waardoor Sion verlost zal worden en de booze wereldmacht, die het verdrukt heeft, straks zal ondergaan, moet Daniel in den Naam des Heeren verkondigen aan het hof dier het volk verdrukkende wereldmacht zelf. Daarom neemt hij de geheel eenige positie in, die hem door den Heere is bereid.

IV. Zoo kunnen wij dan ook eindelijk verstaan welke bijzondere beteekenis de profetie van Daniel heeft. In de eerste plaats is het zijne roeping, om in de reeds zeer donkere jaren der ballingschap, den niet minder donkeren tijd, die onmiddellijk op de ballingschap zal volgen, voor het volk des Heeren te teekenen. Het mag zich niet voorstellen, dat de verlossing onmiddellijk voor de deur staat, zoodra de bange ballingschap zal zijn doorworsteld. Daarom moet Daniel dan ook zoo in bijzonderheden een blik worden gegund in de vijf eeuwen, die daar liggen tusschen het einde der ballingschap en de komst van Israels Verlosser. De ondergang van het machtige Babylonische rijk, de opkomst van 't Medisch-Perzische, om straks weer onder te gaan en plaats te maken voor de Grieksche wereldmacht onder Alexander den Groote, wiens rijk eindelijk zal bukken onder het ijzeren juk van Rome's macht; de vreeselijke vervolging ten tijde van den met schier krankzinnige woede tierenden Antiochus, en de verwikkelingen tusschen de koningen van het Noorden en die van het Zuiden, waarbij Israel de speelbal der volkeren wordt, — dit alles wordt met inderdaad wonderlijke helderheid beschreven. Dit is natuurlijk de hoofdreden, waarom de moderne kritiek geen plaats kan inruimen voor de profetie van Daniel. Voor het ongeloof kon de inhoud van dit heerlijke Bijbelboek wel niet anders zijn dan een stuk vroom bedrog, geschiedenis beschreven in den vorm van profetische vèrgezichten. Hoe men bij zulk eene beschouwing van den profeet en zijn profetie nog den moed kan hebben, om te beweren, dat daarom Daniel wel een beteekenisvol boek in den Bijbel kan zijn, en ons veel tot leering en troost kan verstrekken, is ons eenvoudig een raadsel. Gods volk late zich hierdoor niet verleiden. Het ongeloof verstaat niet de dingen, die des Geestes Gods zijn. Daarom kan het geen plaats hebben voor de openbaring Gods in de profetie, zooals het metterdaad geen geestelijke plaats heeft voor den troost in haar

geboden aan Gods lijdend en worstelend volk. Doch wie dit laatste heeft, kan ook Daniel verstaan. Gods volk gaat straks donkere tijden tegemoet. Het moet van die tijden iets weten, opdat wanneer zij komen het niet verbaasd sta, maar gelooven moge. Het moet straks een donkeren weg door naar de eeuwige overwinning. Het moet op dien donkeren weg het licht der profetie hebben, opdat het niet in duisternis wandele, maar zich er van verzekerd mag houden, dat alle dingen medewerken ten goede en dat aan het einde van dien bangen weg de heerlijkheid wacht. Daarom moet Daniel profeteeren. Daarom moet hij ook zoo scherp de toekomst teekenen. Daarom moet hij de bange worsteling teekenen, die aanstaande is, opdat Gods volk niets vreemds overkome.

En hij moet dit doen met een dubbele strekking. Aan den eenen kant moet hij tegenover de overwinnende en Gods volk verdrukkende wereldmacht aankondigen haren zekeren ondergang. Ook terwijl zij zich verheugt over eigen overwinning en den ondergang van Jeruzalem, terwijl zij nog staat in de glorie van haar macht, moet ze het weten, moet het Woord van den God des Verbonds tot haar gericht worden, dat niet Jeruzalem, maar zij zal ondergaan, en dat ze ook in dat ondergaan zal moeten belijden, dat de Heere God is en den God des hemels eere moeten geven. Hij, die alle dingen weet, Die het einde aankondigt voor het begin, Die wel Zijn volk tot Zijn eigen doel een tijdlang in den smeltkroes der verdrukking kan werpen, Die daartoe ook de machten der wereld en der duisternis gebruikt als Zijne instrumenten, Hij doet ook aan de wereld weten, dat Zijn zaak, hoe hopeloos zij ook schijnen mag voor het oog der wereld, de overwinning zal hebben, en dat de wereldmacht het onderspit zal delven. Maar aan de andere zijde, moet Daniel ook deze zeer donkere tijden der toekomst teekenen, om Gods volk te verzekeren van die eindelijke overwinning. Wist het niet van tevoren, dat de overwinning der heerlijkheid slechts door een weg van lijden en bange worsteling te behalen is, het zou soms radeloos staan en omkomen in het lijden. Nu is het anders. De worsteling en het lijden werden aangekondigd, maar altijd zoo, dat ze leiden naar de heerlijkheid en de overwinning van Gods zaak. En daarom, terwijl Daniel's profetie aan den eenen kant de machtige koningen der wereld alle oorzaak van roem wil ontnemen, legt hij den getrouwen, die verdrukt worden in de wereld om Gods Verbonds wil, temidden van lijden en smaad en hoon het overwinningslied op de lippen, opdat ook daarin de getrouwe God des Verbonds verheerlijkt mag worden.

Dit doel wordt bereikt door alles, wat we vinden in Daniel's profetie. Het wordt bereikt door zijn persoon en naam aan het hof van den koning van Babel. Het wordt bereikt door de wonderen der verlossing van hem en zijne drie vrienden, zoodat duidelijk wordt, dat Gods volk in den brandenden oven niet omkomt, dat de muilen der leeuwen hen niet kunnen verslinden, omdat ze een verbond hebben met den oppersten Potentaat der potentaten, dat daarom de macht der wereld niets tegen hen zal vermogen. En het wordt bereikt in de verklaring der droomen van Nebukadnezar, van het schrift van Belsazar, en van de gezichten, die den profeet worden getoond. En het wil niet alleen het volk van de ballingschap, maar ook ons het lied der overwinning op de lippen leggen. Want nog is het einde niet. De duisternis van den tijd vóór Christus' eerste komst, herhaalt zich in een niet minder donkeren tijd voorafgaande aan den tijd van Zijn wederkomst. Een laatste bange worsteling wacht de Kerke des Heeren ook thans nog. Doch Daniel's profetie strekt zich uit tot in de verre toekomst, ja, tot in de eindelijke heerlijkheid der eeuwigheid. En zij geeft ons de verzekering ook nu, dat wie getrouw is tot den dood, de kroon des levens zal ontvangen. De wereld met al haar macht en glorie, met al haar woede en overwinning voor een tijd, gaat voorbij en gaat straks, gaat zeer spoedig, voor eeuwig ten onder. Wees dan lankmoedig, broeders, verwachtende de toekomst des Heeren. Want dan, als Hij wederkomt, zal voor den goddelooze en de goddelooze wereldmacht een eeuwigen nacht, voor het volk van Gods Verbond een eeuwigen en blijden dag aanbreken! Dan zal er nooit meer nacht zijn!

H. H.

THE CHURCH IN SARDIS

(Continued)

II. Let us observe that, although the condition of the church in Sardis is miserable. indeed, yet it is not hopeless. The congregation as such may still be converted from her evil way and be turned in a different direction. First of all there are in the midst of the church a few faithful, members that have not at all defiled their garments; and further, there are also those that are not entirely devoid of true life, though the light of their life seems to be threatened with extinction and they are about to die. Hence, the Lord comes to them with His admonition. Regarding this admonition we may notice that there is a good deal of similarity between it and the one addressed to the church in Ephesus, at least in respect of form. To the latter the Lord had written: "Remember, therefore, whence thou art fallen." To the church of Sardis it must be written: "Remember, therefore, how thou hast received and didst hear." And principally there was some similarity between the church of Ephesus and that of Sardis. The one had lost its first love and was in a precarious condition because of this loss; the other was dead, and might have been a further development of the former. A church that loses its love is naturally bound to die. Hence also the similarity in the form of the admonitions. Both are urged to remember something, to recall their former state, in order that the recollection of that past condition may appeal to the life that is still remaining and the church may come to repentance. There was a time

that things were different in Sardis; a time when they heard the gospel of truth gladly and eagerly appropriated the grace there is in Christ Jesus; a time when they received and heard and were obedient and filled with the zeal of the kingdom. That former state they must recall. They must draw a comparison between the past and the present, and come to the consciousness of their fast degradation. Sardis is in need of a revival, not in the modern sense but in the healthy way. She is in need of a revival that will be of permanent effect. They must repent, keep what they have, and return to their former state of faith and works.

At the same time the admonition is enforced with an earnest warning of judgment to come if they do not repent: "If therefore, thou shalt not watch, I will come as a thief and thou shalt not know what hour I will come upon thee." Most generally the figure of a thief is explained as referring solely to the suddenness and unexpectedness of the coming of Christ for judgment. And this idea is no doubt implied in the figure, as is partly expressed in the addition: "And thou shalt not know what hour I will come upon thee." If they keep on slumbering and sleeping, if they fail to heed the admonition to watch, the Lord will be upon them before they are aware of it with His judgments. But even thus the idea of the thief in his coming is not fully expressed. A thief's aim is not to appear unexpectedly in order to inspire you with fear, but much rather to sneak into your home unnoticed, do his work, take your valuables along with him, and disappear as secretly as he entered. While he did his work you kept on sleeping, and you never noticed his presence. Thus the Lord threatens to come upon His unwatchful church. He will come as a thief. Unawares He will visit the congregation with His judgments. While He is doing His work they will never notice His presence. All their valuables He will take away from them, the star and the Spirit, and they will never notice that He has been in their midst. They will sleep on and die in a swoon. For that the judgments with which the Lord will visit the church will consist exactly in removing all that is valuable and essential to the congregation is plain from the manner in which Christ announces Himself to Sardis. He says: "These things saith He that hath the seven Spirits of God and the seven stars." We will remember that also in the first chapter these same expressions occur in application to the King of His church. He possesses the seven Spirits as the Mediator of the New Covenant. Through the Spirit He dwells in His church, it is through the seven Spirits that the church is His Body. It is through that Spirit that the unity between Him as the Head and the church as His Body is established. As such the Lord now appears to the church of Sardis. Truly, there is a suggestion of hopefulness in this introduction, for if the Lord hath the seven Spirits He can give life to His church and cause them to keep what they have. But the idea of warning and judgment appears in the forefront in this connection nevertheless. This self-announcement suggests to the church what will happen if they do not repent. He will withhold the seven Spirits, and the church losing its living connection with the True Vine will die. And thus it is with the seven stars. It was especially in connection with the deadness of the angel that the church hastened to death and destruction. The Lord holds the seven stars. He controls them. If they, therefore, do not repent the Lord will remove the star from their midst, and the light of truth shall shine upon them no more. Before they are aware of it the Spirit shall have departed, the star shall have been removed, and the church shall have ceased to exist!

III. But even this epistle cannot be closed with threats of judgments. There are also in Sardis a few names that have not defiled their garments, and the Lord concludes with beautiful and comforting promises to them that are faithful. The Lord knows them by name, and they distinguish themselves from the rest in that they have not defiled their garments. It is plain that the term "garments" in this connection is not employed to refer to the garb of righteousness in Christ, for the expression: "That have not defiled their garments" implies that all the members of the church possessed them, but the difference was simply that some had defiled, others had not defiled their garments. We rather refer the symbol to all that is implied in our outward connection with the church of Christ in the world, with our outward profession of Christianity. In this general and outward sense, all the members of the church in Sardis had their garments. Even as the soldiers of the same army all wear the same uniform, so the members of the church in Sardis were garbed in the garments of the church. But the lives of many of the members had not been to the honor of the garments they wore. By their sinful walk they had stained their uniforms. They had in no way distinguished themselves in their lives from the soldiers of satan. However, this had not been the case with all. Some there were, even though they were but few, that had remained faithful, that had manifested themselves in the midst of the world in full harmony with their garments, that had been loyal to their confession of the name of Christ. A difficult position they must have occupied in the church of Sardis. The others were dead and sleeping, these were watching and alert; the others were amalgamating with the world, these were willing to be peculiar people, and refused to be transformed according to the likeness of this world. How it must have filled them with holy provocation to see that their angel was dead and did not bring them the Word of life! How it must have saddened their hearts to see that the church was fast asleep and nigh unto death. Besides, as is always the case, these few faithful must have been a reproach to the rest of this apostate church. It may be hard sometimes to bear the reproach of the world, — from her you after all do not expect anything else.

But a thousand times more grievous it is to live in the midst of those that wear the garments of Jesus and to bear their reproach! Yet, in the midst of all these obstacles they had overcome and remained faithful; they had not defiled their garments!

To these faithful and to all that overcome Jesus comes with a most glorious and beautiful promise. It is threefold. First Jesus promises that they shall walk with Him in white garments; secondly, that their names shall not be stricken from the heavenly roll; thirdly, that He, Jesus, shall confess their names before His Father. The general idea of this promise refers, evidently, to the eternal life and glory of believers. But the particular form in which it is presented is adapted to the peculiar condition of the faithful in Sardis. They had not defiled their garments, so they shall walk with Him in white garments. White garments are the symbol of purity and holiness as well as of perfect victory. And, therefore, Jesus promises to those that overcome, that do not defile their garments in the midst of the world, that in the end they shall be perfectly delivered from all sin and defilement and live with their Lord in glory forever. The certainty of the realization of this promise is further expressed, when the Lord adds in the second place that their names shall not be blotted out of the book of life. Also in this expression there is a reference to the condition of the church in Sardis. In Sardis there were members of whom it seemed as if their names had been in the book of life but blotted out. In reality this was not so. For the book of life was written before the foundation of the world and contains no other names than those that are chosen to eternal life. But historically it appeared, as if there were members of the church in Sardis whose names had been written in that book formerly. They were baptized in the name of the Triune God; they had received and heard the gospel of grace with joy; they wore the garments of Christ's army in the world. But they had defiled their garments, and it had become evident that in reality their names had never appeared in the book of life. And, therefore, the Lord as it were suggests that their names were stricken from the roll. Even as the deceased were stricken from the city roll by the civil magistrates, so these dead members in Sardis are pictured as stricken from the roll of life in heaven. But the names of the faithful shall remain. Such is the promise. Glorious assurance! If we do not defile our garments we have the promise that in the hour of judgment, when the books shall be opened, our name shall be found written in the book of life. There shall be no anxious suspense in that hour on the part of the faithful. When the books are opened they shall not stand in breathless expectation, waiting to see whether their names are written in the book of life, but they shall know. And finally, in close connection with the idea of their names being written in the book of life stands the third element of this promise, namely, that Jesus shall confess them before His Father. They have confessed Him, He shall confess them. They have owned Him, He shall own them. And as their names are read from the book of life, Jesus shall confess that they are His, that they belong to His sheep, that for them He sheds His life blood, and that they have a right to enter into His inheritance!

He that hath an ear let him hear what the Spirit saith unto the churches! What doth the Spirit say? Watch! Many a church has fallen asleep in our day, and together with its minister is on the verge of death. Many a church has wiped out all distinctions between itself and the world, and its members are defiling their garments. Watch,' therefore! Keep your garments pure. Abide in the truth. Be faithful unto the end, that no one may take your crown!

H. H.

CALVIN IN THE LIGHT OF THE THREE POINTS

This is the first quotation of *The Institutes*, by which Synod attempted to assert that it would add strength to the argumentation as contained in Point I. Fact is, that in this quotation nothing can be ascertained as to any favor or grace manifested to His creatures in general. No deduction can possibly be attained from it, which in the least intimates or conveys such a doctrine. The very opposite is implied. The argument of the quotation is that God uses the reprobates as agencies to manifest His glory in the development of truth. Of a general favor or grace Calvin does not make mention, and he had no idea at all to assert such a contradictory action. This becomes evident when Calvin continues his discourse, which we are about to quote. It appears strange that the committee of Synod, which formulated the Three Points and their substantiations, never continued Calvin's quotation. Calvin continues with a "But." Is it possible for the Committee to have overlooked the conclusion of the matter? For men of learning, it seems not. But then .... ! The following paragraph states the very opposite from what Synod intended to prove. It reads:

"But, lest anyone should suppose a man to be truly happy, when he is admitted to possess such powerful energies for the discovery of truth relating to the elements of this world; it must likewise be added that all that faculty of understanding and the understanding which is the consequence of it, is, in the sight of God, a fleeting and transitory thing, where there is not a solid foundation of truth. For the sentiment of Augustine with whom, as we have observed, the Master of Sentences, and the Schoolmen have been constrained to coincide, is strictly true that as the gratuitous or supernatural gifts were taken away from man after the fall, so these natural ones which re-

mained have been corrupted; nor that they be defiled in themselves as proceeding from God, but because they have ceased to be pure to polluted man, so that he can obtain no praise from them."

From this quotation it is evident that Synod's attempted proof has been obliterated and torn asunder. Its language is lucid and clear, an added exposition of us would obscure its thought. Judge for yourself whether Synod had any right to call upon Calvin for support in the matter.

There is a second quotation of *The Institutes* in verification of Point I, Book III, Chapter XIV, 2:

"We see how He (God) confers many blessings of the present life on those who practise virtue among men. *Not that this external resemblance of virtue merits the least favor from Him* (italics mine); but He is pleased to discover his great esteem of true righteousness, by not permitting that which is external and hypocritical to remain without a temporal reward. Whence it follows, as we have just acknowledged, that these virtues whatever they may be, or rather images of virtues, are the gifts of God; since there is nothing in any respect laudable which does not proceed from Him."

Also from this quotation it is evident that Synod stretched its imagination by attempting to prove that God bestows favor or grace upon the reprobates. It is clear from this quotation that Calvin desires to state that man, created in the image of God, has retained such in essence after the fall. Man remained a rational-ethical creature, notwithstanding the fall into sin, and because of it he can do no otherwise then to manifest that which he is.

Calvin states further, that "God confers blessings of the present life on those, who practise virtue among men." Now, what is to be proven is that Calvin maintains that there is a possibility for reprobates to be truly virtuous. If such can be proven, then Synod has gained its Point as far as the argument is concerned. If you will but continue to read, where Synod's quotations discontinued, then you will notice the impossibility of a fair representation of the matter. Book III, Chapter XIV, 3:

"Nevertheless the observation of Augustine is strictly true that all who are strangers of the religion of the one true God, however they may esteemed worthy of admiration for their reputed virtue, not only merit no reward but are rather deserving of punishment because they contaminate the pure gifts of God with the pollution of their heart. For though they are instruments used by God for the preservation of human society, by the exercise of justice, continuence, friendship, temperance, fortitude, and prudence, yet they perform these good works very improperly; *being restrained from the commission of evil, not by a sincere attachment to true virtue, but either by mere ambition, or by self love, or by some irregular disposition. These actions, therefore, being corrupted in their very source by the impurity of their hearts, are no more entitled to be classed among virtues, than those virtues which commenly deceive mankind by their affinity and similitude of virtues*" (italics mine). Calvin's conclusion of the matter is very clearly stated in the above quotation. These external, seemingly good acts of men, commonly called virtues, cannot possibly be called such, in as much as their source is corrupt and polluted. It is evident, therefore, that Synod has also in this respect misquoted and misinterpreted Calvin. Hence, this quotation of Calvin does not add very much strength to Synod's argument. Supposedly Synod followed "the path of least resistance," by refusing to interpret Calvin fairly. Synod should have made Calvin say what he meant, and not what it thought would be expedient for him to say.

The Second Point, by which Synod tended to prove the doctrine(?) of common grace to be Reformed in the historical sense, has for central thought that God restrains sin in all men by the general working of His Spirit. Translated freely from the Acta Synodi 1924, Article 132, it reads:

"In regard the Second Point, having reference to the restraining of sin in the life of the individual, as well as in that of the community, Synod declares that there is such a restraining of sin according to Scripture and Confession. This is evident from the quoted passages of Scripture and of the Nederland Confession, Articles 13 and 16, in which is taught that God by the general working of His Spirit, without renewing the heart, restrains sin in its uninterrupting ebullitions, by which life in the community has remained possible. Besides, it is evident from the quoted statements of Reformed authors, of the developing period of Reformed theology, that our Reformed fathers also maintained this point of view for some time." This last sentence is added to strengthen the argument. Synod only makes quotations of two Reformed authors in substantiating the versity of this Second Point.

It is our intention, also in regard to this point, to find the truth of Synod's quotation of Calvin. We earnestly desire to remain honest in divulging and analyzing the quotation of Calvin, in order to put Synod's argument in its proper light. We will discuss very briefly in outline form this Second Point; next, we will attempt to answer the question, whether Calvin in Synod's quotation of *The Institutes* means the same thing as Synod does.

(To be continued)

A. C. BOERKOEL

EENE BEDE

Komt hier eens de tijd dat ons werk is volbracht,
Het leven vol zorg en verzoeking ons wacht;
O leer onzen voet in Uw wegen dan gaan,
Oprecht in 't geloof en getrouw aan Uw vaan.
Hoor, hoor, Jezus, Heer!
En zend vol ontferming Uw zegen ons neer!